

044 Nya Upplagan

I detta nummer

Koop
Kate Pierson: B-52s
Yoko Ono: en stillsam revolution
Robert Englund: It's real naaaaaasty shit!
Författarsamtal vid runda bordet
N.Chomsky: De icke valda 'politiska arkitekterna'
Den ende engelske fältmarskalken
Människor som gått till överdrift: Svensk-koreanska föreningen
Olle Ljungström: Livet

Chefredaktör:
Lars Yngve

Ekonomichef:
Maria Yngve

Redaktion:
Eric Ericson
H.C. Ericson
Jimmy Wallin
Thomas Millroth
Tord Johnsson

Art director:
Marcus Gärde

Illustration:
Jimmy Wallin
Eric Ericson
Lisa Ewald
Markus Backlund
Johan Wanloo
Nils Lind
Robin Olsson

Yoko Ono Kate Pierson Noam Chomsky Koop Robert Englund

B-52s

Koop

David Sylvian

Yoko Ono

Medverkande

Yoko Ono
Kate Pierson
Noam Chomsky
Koop
Robert Englund
Jonas Jonasson
Anna-Karin Eskilsson
Jonas Hallberg
Kalle Lind
Sanna Persson-Halapi
Marcus Birro
Odile Paulsen
Susanna Alakoski
Robin Olsson
Lisa Evald
Olle Ljungström
Malin Biller
C-J Charpentier
David Sylvian
Mats Gustafsson
Bobban Stenberg
Gittan Jönsson
Gunnar Danielsson
Johan Wanloo, m fl...

Kom in och möt våren i Boutique Lacoste

BOUTIQUE LACOSTE, BALTZARSGATAN 32, MALMÖ. TEL 040 97 97 95

044

Lars Yngve

Maria Yngve

Ibland kan det vara bra att hålla truten!

En svensk tiger, hette Statens Informationsbyrås vaksamhetskampanj under krigsåren, som gick av stapeln den 21 november 1941. Kampanjen illustrerades av Bertil Almqvists gul- och blårandiga tiger som försiktigt, med misstänksamt kisande ögon, kikade på sin omgivning.

Man kan lugnt konstatera att denna kampanj inte är särskilt aktuell 2010 – tvärtom. En kväll besökte jag ett sportevenemang, men likt tjuren Ferdinand så tittade jag inte var jag satte mig utan bara sjönk ner på en stol mitt ibland till synes helt normala och vuxna människor. Efter en stund slog det mig att jag hamnat bland förrymda ödlor från TV-serien V, och jag övertygade mig själv om att de skulle beställa ett marsvin till kaffet i pausen istället för den mer traditionella dammsugaren! Varför? Jo.

Så fort matchen var igång och domaren blåste till motståndarnas fördel (kanske borde någon ha en pedagogisk genomgång för delar av publiken, eller åtminstone fasta instruktioner på stolsryggarna, av reglerna och påpeka att det ingår i själva spelet att även motståndarlaget får lov att använda bollen) så ställde sig många män – det är nämligen alltid män! – i min omgivning sig upp och vrålade sig rävrodna i nyllet. Är detta då ett tecken på engagemang att kalla domaren för förlängda mårgen eller ett kvinnligt könsorgan? Icke alls!

Snarare ett tecken på avsaknad av ordförråd och brist på intellekt. Jag kan inte inbilla mig att de uppför sig på samma vis om de till exempel ska gå och handla eller om de besöker banken – men på läktarna är detta beteende acceptabelt...

Vad är det med folk? Så många Abby Normal-hjärnor kan inte Igor ha snott med sig. Men det skulle vara intressant att se vad som hade hänt om jag börjat spela fiol? Om jag går på match vid fler tillfällen så ska jag sätta mig bland barnen, de har betydligt mera vett.

En som visste när man skulle vara tyst och när man skulle tala var däremot min morfar Tage. Om han hade levt och jag till exempel imponerad hade berättat för honom att Göran Kropp, ensam och utan syrgastuber, lyckats med bedriften att bestiga världens högsta berg, Mount Everest, efter att först ha cyklat hela vägen dit från Stockholm, hade han förmodligen lugnt tagit pipan ur mungipan, tittat på mig och sagt: "Vad skulle det vara bra för?". Ridå. Han var sån.

04/10

Han gillade att svischa runt i sin gröna SAAB-V4 med frihjul, men blev med tiden ganska glömsk och tog lyckligtvis det kloka beslutet att sluta köra bil – ventilerna på bilen knackade så högt att han plötsligt öppnade dörren i garaget och sa: "Kom in" – innan det uppstod någon allvarlig incident ute på vägarna.

När så Vaksamhetskampanjen avslutades, avslutades även användningen av bilden med tigern. Bertil Almqvist såg dock själv till att skapa en liten tiger i form av en nål, som såldes till förmån för Landstormspojkarna 1942-1943. Kanske skulle man låta tillverka en liten nål med mig hållandes truten, som folk som bara snackar en massa skit skulle tvingas köpa och bära och låta inkomsterna från försäljningen gå till folk som tycker att tala är silver men tiga är guld. Om man är tyst så riskerar man heller inte att blottlägga eventuella kunskapsluckor utan kan lugnt delta i vilka samtal som helst med ett par välplacerade och nickande instämmanden. Tänk vad tyst det kunde ha varit i gaphals-TV om de åtminstone hade bjudit in folk som hade något vettigt att säga! 57 channels and nothing on...

Lars Yngve

RS-kontrollerad distribution 19.900 exemplar.
ISSN 1654-0336

Chefredaktör, ansvarig utgivare:
Lars Yngve
lars@nyaupplagan.se
Mobil: 0733-86 76 66

Ekonomichef:
Maria Yngve – lagledare
maria@nyaupplagan.se

Art director:
Marcus Gärde
marcus@nyaupplagan.se

Redaktion:
Eric Ericson
H.C. Ericson
Jimmy Wallin
Thomas Millroth
thomas@nyaupplagan.se
Tord Johnsson
tord@nyaupplagan.se

Illustration:
Eric Ericson
Jimmy Wallin
jimmy@nyaupplagan.se
Olle Ljungström
Robin Olsson
robin@fraktion.com
Patrik Evereus
Lisa Ewald
Markus Backlund
Johan Wanloo
Nils Lind

Prenumerera på Nya Upplagan och få tidningen
hemsickad varje månad för endast 300 kr.

För annonsering, ring: 0733-867666

Nya Upplagan

Illustration av Eric Ericson

Intervju	Kate Pierson: B-52s	6
	Koop	8
	Robert Englund: It's real naaaaasty shit!	9
	Yoko Ono: en stillsam revolution	10
Artikel	Utsnitt: schivelbein	12
Krönika	Författarsamtal vid runda bordet	13
	Det öde landet	13
	Jag har varit paa toppen och tagit mig ner	13
	Mail från KRPR VB	13
	Uggla	14
	Vittring på gång...	14
	Hård musik på svenska – kan det vara nåt?	15
	När sex och makt är viktigare än människor.	15
	Våroffer	15
	Virtuoser kan egentligen ingenting	16
	Konst och sport	16
	Även James Cameron är rädd ibland	17
	Listor...	17
	Människor som gått till överdrift: Svensk-koreanska föreningen	18
	Den ende engelske fältmarskalken	20
	Olle Ljungström: Livet	20
	N.Chomsky: De icke valda ’politiska arkitekterna’	21
	Big Mael	22
	Ensammast i stan	22
Poem/Dikt	David Sylvian	23
	Lee Ranaldo (Sonic Youth)	23
Kult	Superman, Serdar, Devadam, Tarkan, Star Wars	24
Recensioner	Filmrec...	26
	Bokrec...	28
	Skivrec...	30
Humor	Serier m.m.	34

Text: Lars Yngve

Kate Pierson

Kate Pierson

Kiss me Kate

The B-52's spelar en intergalaktiskt svängig partymusik – deras stil kan bäst beskrivas som en sorts kombination av rock'n'roll, funk, Fellini, rymden, majs, mystik och spejsad amerikansk programledarstil. Bandet gödslar inte med nya utgåvor men när de väl är aktuella med något nytt så sveper de världen runt med sin musik som får mungiporna att åka upp flera våningar.

The B-52's bildades 1976 och debuterade året där- efter inför ett gäng nyfiket förväntansfulla kompi- sarpå en Alla hjärtans dag-fest i hemstaden Athens, Georgia. Ett år senare gjorde de sin första "offi- ciella" spelning på *Max's Kansas City*. De skapa- de snabbt ett rykte och en New York-kult. Deras musik var helt enkelt omöjlig att stå still till! Detta i kombination med Kate och Cindys bikupefrisy- rer (som liknar den konformade nosen på flygplanet med samma namn), kortkorta kjolar, go-go boots och danssteg som "Camel Walk" och "Shy Tuna", gjorde att ryktet om dem växte. Gagen räckte till att pressa upp 2000 ex av "Rock Lobster", som sålde slut omedelbart. Idag är läten en odödlig klassiker. John Lennon hörde "Rock Lobster" spelas på ett diskotek på Bermuda 1979, och Cindys skrik i låten påminde honom om Yoko Onos musik så mycket att Lennon återvände till en inspelningsstudio efter fem års frånvaro. Han påstås ha ringt upp Yoko och sagt: "Plocka fram yxan ur garderoben – de är redo för oss igen", vilket resulterade i albumet Double Fantasy, Lennons sista album. Tre veckor efter att al- bumet gavs ut blev han mördad.

Yoko i sin tur har sagt att hon och John lyssnade på B-52's i veckor innan han dog.

När så B-52's firade sitt 25-årsjubileum anslöt Yoko Ono på scenen i just "Rock Lobster".

Kate Pierson är något hes efter gårdagen konsert

och kurerar sig med många koppar te. Kate är också känd för sina duetter och hon har samarbetat med Ramones, R.E.M, Iggy Pop, Peter Dinklage och B52s är dessutom med på Teddybears nya album.

Athens, Georgia förefaller inte som den optimala omgivningen för ett band som B-52's.

– Du måste förstå att det inte fanns någon lokal musikscen när vi började spela. Hela regionen präglades av lantbruk, och vart man än tittade såg man stora spannmålssilos skjuta upp mot himlen. Det enda som var popu- lärt där var stadens fotbollslag och countrymusik. Vi blev sedda lite grann som freaks och gjorde verkligen vårt yttersta för att hålla freakflaggan högt.

Kan man säga att B-52's stil förmed- lar budskapet att det är okej att vara annorlunda?

– Ja absolut. Man kan dessutom lägga till att B-52's även handlar om att det är okej att dansa och ha kul och att alla faktiskt är bra som de är.

Hur kom ni egentligen på tanken på att bilda ett band?

– Av en ren slump, efter ett spon- tant infall då vi druckit varsin Fla- ming Volcano på en kina restaurang i Athens. På sätt och vis så var drin- ken startskottet till bandet. Vi beslöt oss för att göra något kul tillsam- mans och började jamma och skrev

lite låtar vartefter. Första spelningen gjorde vi 1977 hemma hos en kompis på Alla hjärtans dag. Jag minns fort- farande att vi var väldigt nervösa och inte visste hur folk skulle reagera på oss och vår musik. Men de dansade som galna och det var otroligt att se folks reaktioner. Efter hand började fler och fler påpeka att vi borde spela i New York, så då tänkte vi: varför inte? Vi åkte dit och fixade spelningar på *Max's Kansas City* och CBGB's, och första gången vi spelade på CBGB's drog vi fjorton personer och gick back ungefär tio dollar, haha...

– Men efterhand började det kom- ma ganska många människor till våra spelningar och ryktet om oss spreds sakta men säkert. Vi förstod inte rik- tigt att folk kom för att höra på oss i början, och jag minns att Fred vid ett tillfälle hade varit ute i lokalen och kom tillbaka med oro i blicken och undrade varför det var så mycket folk? Vi kom till New York med en helt ny stil. På den tiden envisades klubbbesökarna med att stå lutade mot väggen i skinn- jackor och se hårda ut, och där kom vi insvepandes i färgglada kreaturer som fick folk att brista ut i leenden och spontandans. Det blev många vändor mellan Athens och New York, och för varje gång vi spelade i New York dök det upp fler och fler människor.

I år har ni varit ett band i 34 år. Om- gås ni även när ni inte spelar?
– Numera bor vi på så vitt skilda

platser i landet och träffas därför mer sällan av rent praktiska orsaker, men vi håller kontakt i princip dagligen via e-post. Vi gillar fortfarande varandra som kollegor och människor. I början bodde vi ju ihop hela bandet i samma hus, och visst fanns det perioder då man kunde känna att man behövde lite eget utrymme. Men vi har oerhört kul ihop på och utanför scenen fortfa- rande. Det har vi alltid haft.

Inget annat band verkar ha så roligt som ni när ni spelar, men handen på hjärtat: inte kan varje spelning vara lika rolig?

– Faktum är att även om man vid nå- got tillfälle känner att man har en dålig dag så blir man så inspirerad av publi- ken som kommer till våra konserter för att de vill ha kul. Vår publik inspirerar oss. Hm... jag kan faktiskt bara kom- ma på ett tillfälle under hela vår karriär då vi varit missnöjda med en spelning, och det var 1981 då vi och Joan Jett spelade före The Who. Det var mas- sor av bikers i publiken som skande- rade "Who, Who, Who" under hela vårt framträdande och dessutom en- visades med att kasta äpplen på oss och Joan, och det var ju inte speciellt kul. Roger Daltrey bad oss så hemskt mycket om ursäkt och skändes på publikens vägnar. Då är det betydligt trevligare att folk kastar upp underklä- der till oss.

B52s

Har du några personliga favoriter bland era låtar?

– Jag måste svara som alla andra artister, att jag gillar låtarna från det senaste albumet. Samtidigt vill jag också tillägga att jag aldrig tröttnar på "Love Shack", "Rock Lobster", "Idaho" och "Planet Claire". Folk blir så glada när vi spelar dem, så trots att man ibland kan känna sig lite trött på dem, så är det helt omöjligt att inte återigen ryckas med av publikens en- tusiasm varje gång vi spelar dem.

Ni är ju föregångare med stil och kläder – vad tycker du om Lady Gaga?

– Jag gillar verkligen Lady Gaga, hon är en frisk fläkt. Hon tog på sätt och vis tillbaka popens förlorade gla- mour och kreativitet, och hennes stil gjorde att det återigen blev populärt bland folk att lägga ner tid på att klä upp sig och vara personlig när man går ut och dansar. På samma sätt som när vi i B-52's började uppträda. Men det finns även andra band som till ex- empel Scissor Sisters, de är också riktigt bra.

Designar du själv dina kläder?

– Vissa saker, som till exempel min korsett på senaste albumet Funplex, men i övrigt handlar jag på mig väldigt mycket under mina resor. Det finns all- tid nya roliga kläder att inhandla och en kvinna måste ha någon menings- full sysselsättning att fördriva all död

med när man är på turné!
B-52's verkar vara från år 3000!

– Fred har vid något tillfälle sagt att vi kommer ifrån framtiden. Ibland ver- kar det så. När vi var unga tittade vi på science fiction på tv och detta tillsam- mans med vår förkärlek till svängig musik har format oss.

När kommer ni Sverige och spelar?

– Vi har aldrig varit i Sverige. Jag har ingen förklaring till varför det inte blivit av. Vi har spelat i Danmark, men jag hoppas att vi får tillfälle att be- söka Sverige med B-52's. När jag åkte runt i Europa och besökte Dan- mark för många år sedan köpte jag ett par trätofflor som jag klampade runt i under reste av resan. Men folk tit- tade lite tveksamt på min fotbekläd- nad, trätofflor är inte populärt mer än i Skandinavien!

Har du inte sett Hasbeens?

– Va? Nej, det har jag inte, vad är det?

Tofflor i olika utföranden och i alla färger.

– Oj, det låter riktigt spännande, det måste jag kolla upp! Kan man köpa dem här i New York?

Ja, men annars kan du köpa ett par när du kommer till Sverige!

– Ja, egentligen... hm... Ingenting är klart än, men, jag håller på och kol- lar i schemat om det finns möjlighet

för mig att flyga över till Sverige och medverka på några av Peter Jöbacks sommarkonsserter, men som sagt, ing- enting är klart än. Det kräver en väldig planering, men jag hoppas det går att lösa eftersom jag verkligen gillar Pe- ter och duetten "Sing" som vi gjorde tillsammans på hans senaste skiva.

Hur kom det sig egentligen att du gjorde en duett med Peter?

– När Peter var i Woodstock och tit- tade på olika studios så tipsade en av mina kompisar mig om att titta på Pe- ter på YouTube, så det gjorde jag och tyckte att han hade en fantastisk röst. Jag bjöd hem Peter och Lars (Hala- pi) på middag en kväll. Vi hamnade framför brasan och efter några glas vin plockade Lars fram gitarren och vi började sjunga spontant tillsammans, och jag förvånades snabbt över hur fint våra röster passade ihop. Sedan var det ingen tvekan när han frågade om jag ville göra en duett med honom.

På tal om Woodstock, du och Mo- nica äger Lazy Meadow Motel i Catskill Mountains inte långt från Woodstock. Hur fick du idén till börja driva hotellverksamhet?

– Jag har bott på alla sorters ho- tell under min karriär, och jag måste säga att det ena hotellet är fantasilö- sare än det andra. När jag av en ren slump första gången kom dit och fick se ett gäng glänsande husvagnar från 50-talet utplacerade mitt i naturen,

flippade jag ut. Det var till salu, men i stort behov av renovering. Jag slog till ändå! Jag insåg att jag inte skulle kunna fixa till det själv, och anlidade därför några vänner som lyckades få tillbaks dess forna glans och de fixade dessutom till en supermodern/ rymdålder/raket-your-socks-off inredning. Sviterna är fyllda med äkta 50-talsstil, vintage-skåp, Frigidai- res och kaminer – allt i sköna färger! Mina konst- närskompisar Phillip Maberry och Scott Walker – kända som den svängiga duon vars hus vi filmade videon till "Love Shack" i – gick igenom allt som ett par tasmanska tornados och det enda sättet resul- tatet kan beskrivas på är med ett "WOW!".

Om man hyr en cabin, kan man då räkna med att Kate "poppar" förbi och dricker en kopp kaffe?

– Nej, jag dricker inte kaffe och jag gör inte hem- besök hos våra gäster, men det är inte alldeles omöjligt att man träffar på mig eftersom jag ofta är ute och promenerar i omgivningen. Det finns faktiskt människor som hyr hos oss och förväntar sig att jag ska sitta i receptionen och välkomna dem när de kommer, men av praktiska skäl är detta inte möjligt.

Nå Kate, efter så många år tillsammans, kan man säga att B-52's lyckats hitta den musikaliska G-punkten?

– Lars, vi har hittat alla kända G-punkter som finns, men jag är övertygad om att det finns många fler oupptäckta att finna, så vi fortsätter att leta.

Text av Lars Yngve

Koop

Koop är mer kända utomlands än i Sverige. Deras skivor är i princip släppta över hela världen, de har turnerat i Europa, USA och Asien och spelat på stora festivaler som Roskilde, Montreaux Jazz Festival och Glastonbury, m fl. Deras musik har hörts i många TV-serier, reklamfilmer och film, bland annat Woody Allens "Match Point". Oscar Simonsson och Magnus Zingmark befinner sig just nu i studion och samplar fram ett nytt coolt jazzigt album.

Har ni aldrig tänkt tanken att enbart sälja era skivor på Coop? Det vore lite kul!

– Ja, om vi siktade på en sponsordeal å la Kent/SonyEricsson så vet vi vart vi ska vända oss.

Trots att er musik är samplad så låter den onaturligt naturlig, förklaring tack!

– Ja, vi vill skapa illusionen av ett band som spelar. Det skulle vara betydligt enklare att använda sig av ett riktigt band men då skulle den surrealistiska känslan försvinna. Det är ett j-a tragglande att sy ihop musiken men i det motståndet finns ett egenvärde. Hela skivan förvandlas till en utdragen process. Steget till Roy Andersssons filmer är nog inte så långt.

När ni komponerar, gör ni det på något fysiskt instrument eller börjar det med en samplingsnutt?

– Jag har en enorm databas med ljud och klipp som vuxit fram under 15 år av samplande, och den har blivit en integrerad del av hjärnan. Allt processas samtidigt i huvudet. Får jag en melodislinga i huvudet svarar hjärnan med en sampling ur databasen. Och vice versa. Jag har gjort musik på detta vis sen jag var 19 år och alla andra sätt känns orealistiska.

Har kom ni fram till ert arbetssätt?

– Dels handlar det om ekonomi. Idag skulle vi kan-

ske ha råd att hyra en symfoniorkester men det kunde vi inte när jag var 19. Vi ville vara en duo och ändå knåda fram organiska låtar med våra egna händer, och då fick vi ta tekniken till hjälp. Koop var Sveriges första electronica-duo, och det är idag inget konstigt med att ha ett band på detta sätt.

Är det någon sampling som ni är alldeles speciellt stolta över?

– Nej, det är alltid helheten som är viktigast.

Hur hittar ni rätt samplingar till rätt låtar, är det reabacksslumpen som avgör?

– Jag har som sagt en enorm databas, och ibland fyller man på den. Inför förra skivan så fastnade vi för riktiga gamla swingpjatt-prylar, och då går man naturligtvis loss på alla 10-kronors skivor som antyder sådant innehåll.

Hur undviker ni fällan av er musik ska låta "statisk"? Den är ju i allra högsta grad levande och svängig!

– Det här är hela tiden en balansgång. Koop gör elektronisk musik men eftersom den låter så organisk jämförs den ofta med spelad musik. Vi har fått recensioner där journalisten skäller på "trummisen" på skivan, eftersom han/hon inte varierar sitt spel lite mer... men det finns ju ingen trummis! För t ex en person som är van att lyssna på livespelad jazz så ter sig musiken kanske slick och stel, men

för en som är van att lyssna på minimalistisk techno så blir den oerhört organisk.

Det märkliga med Koop är att vi tillhör båda dessa världar, och så gör även vår publik. Har man den spännvidden så får man kanske ta att det blir missförstånd. Men så är det alltid med musik som har något nytt i sej, och vi är övertygade om att vår estetik en dag blir självklar för alla.

Vad tycker ni om säg Moby's samplade röster? Är det någonting ni skulle kunna tänka er att sampla sång?

– Vi har tidigare använt samplade röster som krydda, men allt eftersom vi har utvecklat vårt textförfattande så ser vi ingen mening med det. Utan våra samplers och tyckte väldigt illa om detta. Vi har mest samplat och använt oss av instrument som det är lite vänt om. Dragspel (som ju konkurrerades ut av gitarren för 50 år sen), marimba, klarinett och kontrabas etc. Men idag har ju datorn vunnit över gitarren, så det är kanske dags att sampla en gitarr. Som ett litet förlåt.

Varför har ni egentligen gitarrföbud i er musik?

– När vi började var det enbart ett sätt att vara motvalls. På 90-talet var gitarren fortfarande det ledande instrumentet i populärmusik. Vi hade våra samplers och tyckte väldigt illa om detta. Vi har mest samplat och använt oss av instrument som det är lite synd om. Dragspel (som ju konkurrerades ut av gitarren för 50 år sen), marimba, klarinett och kontrabas etc. Men idag har ju datorn vunnit över gitarren, så det är kanske dags att sampla en gitarr. Som ett litet förlåt.

Skulle ni kunna tänka er att sampla Jan Johansson?

Oscar – Absolut inte för att få musiken att låta Jan Johansson. Vi snor inte andras grundläggande musikaliska känsla. Det är inte det det går ut på. Vi vill sammanfoga ljud till någonting nytt, och allra roligast är det om man lyckas förvandla crap till guld.

Kan man säga att er musik är omacho, med tanke på att ni har silkesslinnen på er?

Oscar – I länder som USA, Italien och Colombia har vi ett väldigt lågt antal lyssnare i ålderssegmentet Man 15-25 år, undantaget homosexuella. Men det beror nog inte bara på att vi poserat i klänningar, utan på att vår musik vid första anblicken inte låter det minsta aggressiv. Det underliggande taggiga i våra låtar finns i texterna. Kvinnor lyssnar mer på texter och det är också bland kvinnor vi har vår största publik.

Jazz på korsstyngnsvis?

– Virkswing.

Nu befinner ni er i studion, berätta vad vi kan vänta oss av nästa album?

– Att berätta sånt är som att börja avslöja julkappar redan i Augusti, som dessutom inte ens är färdigslöjdade.

Jason Voorhees är hockeymasken som mördar ungdomar på kollo i "Friday the 13th-filmerna". **Michael Myers** är ansiktsmasken som tar livet av barnvakter i "Halloween"-filmerna. **Ash Williams** är Bruce Campbells karaktär som sågar sönder deadites i "Evil Dead-filmerna". "Freddy vs. Jason" kom 2003 och är den senaste av "Nightmare on Elm Street"-filmerna.

Robert Englund

It's real naaaaaasty shit!

ROBERT ENGLUND

Den sista april är det premiär för den nya "Nightmare on Elm Street"-filmen. Nya Upplagan tog ett snack med Robert Englund om Bruce Campbell, fobier, webisoder och att han – för första gången – inte kommer att porträttera Freddy Krueger.

– Jag tycker att det är en toppenidé att göra en nystart på Nightmare-sviten. Med modern animationsteknik kan man idag skapa drömlandskap som var helt omöjligt att göra när Wes Craven gjorde den första filmen för 25 år sedan.

Robert Englund pratar snabbt och oavbrutet. Han har spelat Freddy i samtliga åtta filmer som – med ojämna mellanrum – hittills kommit ut, men har inga som helst problem med att nu bli ersatt av Jackie Earle Haley. I stället lovprisar han i princip hela skådespelarensemblen och önskar projektet all lycka.

Men det är ju dig man ser framför sig när man tänker på Freddy Krueger. Det kommer kännas helknasigt att se en Elm Street-film som du inte är med i.

– De vill skaffa en ny, yngre publik. Hade det handlat om en ny cross-overfilm, typ "Freddy vs. Michael Myers", som riktat sig till old school-fans hade jag nog blivit tillfrågad. Men som det är nu vill de nog ge filmerna en ny karaktär och skrämmas på ett nytt sätt.

När kommer "Freddy vs. Jason vs. Ash" som film då?

– Den kommer nog aldrig komma. Det blev jidder med rättigheterna. Framför allt så ville varje representant för respektive franchise att just deras

karaktär skulle vinna. Själv tycker jag att Ash ska vara den som går segrande ur striden, men ... Man kan ju alltid skaffa sig seriealbumet.

På tal om Bruce Campbell: när ska ni slå era påsar ihop och göra någonting tillsammans?

– Jag vet faktiskt inte. Jag har alltid varit ett stort Bruce Campbell-fan. Jag älskar hans independentgrejer.

Ska vi vara ärliga var väl inte My Name is Bruce något att hänga i julgranen. Det känns som att han behöver Sam Raimi som regissör.

– Njä, den där Elvis-filmen ... vad heter den ... eeh ...

... "Bubba Ho-Tep".

– Ja. "Bubba Ho-Tep"! Jag älskar den! Jag hoppas verkligen att Bruce frågar mig om jag vill vara med på någon av hans grejer. Men han har väl fullt upp med att spela agent i "Burn Notice", och jag håller på med mina projekt.

Vad för projekt?

– Jag har spelat in ett par filmer och nu håller vi på med "Fear Clinic". Det är webisoder som man kan se gratis på fearnnet.com. Jag spelar en psyko-log som i varje avsnitt tar hand om en patient som lider av någon fobi. It's real naaaaaasty shit!

Photo by Sean Lennon and Charlotte Kemp Muhl.
Copyright Yoko Ono.
Översättning: Lotta Askaner Bergström

En stillsam revolution

En fjäril hoppar från blomma till blomma. Så bra, tänker jag. Fjärilen styr och ställer som vanligt. En behärskad frid. Men vad gör egentligen fjärilen?

När en liten rörelse som en fjärils vingslag åstadkommer en stor förändring någon annanstans, kallas det inom fysiken för fjärilseffekten. Det här fick jag höra alldeles nyss... så jag vet inte om det verkligen stämmer. Men om det inte kallas för fjärilseffekten, så borde det finnas något annat uttryck för det här fenomenet. En vindpust från dansande barn får ett gräl att upphöra på andra sidan jordklotet, på en plats som barnen aldrig hört talas om. Varför inte? Enligt den senaste forskningen gör till och med soffpotatisar nytta, för deras andetag behövs för jämvikten i atmosfären. Världen och dess mekanik är fortfarande till stora delar ett mysterium för oss.

Vi är som fjärilarna. Vi styr och ställer varje dag för vår överlevnad, så som vi tror är bäst. Men vad som är anorlunda för oss, är att vi vet att vi inte är så oskyldiga som fjärilarna. Genom vår dumhet håller vi på att förstöra den här planeten som vi kallar vår egen. Ondskans axel låter vi driva runt förstörelsens hjul. Vad kan vi göra för att situationen ska vända? Det är en så stor uppgift att vi blir deprimerade till ingen nytta. Det blir nästan lättare att bara ge upp, eller att försöka angripa den onda kraften i en direkt attack. Men sanningen är att om vi försöker ändra riktning på ondskans hjul så ger vi det så mycket energi att vi till slut följer med det istället för att vända det.

Det onda uppträder ofta som en illusion av godhet. Om vi är osäkra och inte frigör oss från det, kan det förgöra oss. Därför måste vi alla klart kunna se vad Ondska verkligen är, för att kunna skydda oss. Ondska är bara en o-frid skapad av förvirrade sinnen, och den dunstar bort med sin egen ånga till slut. Men den kan göra väldigt mycket skada innan den förstör sig själv. Därför måste vi göra något för att bekämpa det NU.

Lyckligtvis är vi nu så många som är beredda att göra något för att rädda vår värld. Människor frågar mig ofta vad de ska göra för att det ska bli frid i världen. Jag skulle vilja komma med ett förslag här.

Vi tar det steg för steg. Eftersom vårt öde skapas genom att vi först föreställer oss det öde vi vill ha, så bör vi FÖRESTÄLLA OSS FRID, storslaget och med total övertygelse. Förr i världen satt gurus och mediterade dag och natt, och det var en stor hjälp. Men vi lever i en annan värld, där tiden är mycket dyrbar. En miljon barn kanske dör medan vi sitter och funderar på vad vi ska göra. Alltså kan vi inte bara sitta och meditera. Vi ska FÖRESTÄLLA OSS FRID både dag och natt, när vi lever våra vanliga liv.

Ja. En sak som är intressant är, att man helt enkelt inte kan vara våldsam, samtidigt som man föreställer sig frid. Om vi alla, i hela världen, alltid föreställer oss frid, så kommer det inte att finnas någon o-frid längre i världen. O-friden kommer faktiskt att helt försvinna från vår planet.

Vad vi ska göra sedan är att fokusera på att hela den värld som vi har förott, genom att framkalla vår helande kraft. Din avsikt att hela kommer att börja märkas i all sin kraft redan när du ber att få hela. När vi alla i hela världen ber om att få hela världen, då blir den också helad.

Du ska veta att detta är enkelt. Vi är alla förenade med varandra. Vi påverkar varandra också när vi är rädda, förvirrade, arga och vill förgöra världen och bidra till ökad o-frid. Så starka är banden mellan oss.

Börja göra det du kan göra, nu när du vet att du befinner dig mitt i en fruktansvärd katastrof som vi, den mänskliga rasen, har åstadkommit. Det är så illa att bönderna, som ger oss vår mat, går i konkurs när de inte kan uppfylla de krav som de giriga företagen ställer. De förlorar sin ärvda mark och några begår till och med självmord. Det allra sorgligaste är alla de barn som blir sexuellt utnyttjade, eller säljs för sina organ och dör eller går under innan de ens har blivit tonåringar.

Titta riktigt noga runtomkring dig på vad som händer. Kanske känner du att du skulle vilja strypa den onda kraft som ligger bakom det här. Men jag måste be dig att inte göra någonting alls innan du har förändrat din redes energi till en ren energi till att få jobbet gjort med kärlek. Är detta möjligt? Ja, det måste det vara.

Hela Universum kommer att påverkas så fort du börjar tänka på rätt sätt för att få slut på o-friden i vår värld.

Börja med något litet. Gör något snällt varje dag. Ring din mamma och berätta att du tänker på henne. Ring inte bara för att du behöver hjälp. Hon kommer att börja gråta. Se på träden och beundra deras skönhet, både i ord och handling. De kommer att spira och grönska.

Var aldrig någonsin cynisk. Cynism är döden. Här simmar vi tillsammans för att komma till godhetens och fridens strand. Cynismen skulle dränka oss mitt ute i havet, och döda oss. Vi behöver trosvisshetens hjälp för att komma till stranden. Inget annat. Lägg dig i, styr och ställ för vår gemensamma överlevnad. Skicka ett meddelande till en vän och berätta vad du högaktar

hos henne eller honom, för vänner är din familj.

Ibland får jag frågan om jag blir deprimerad, om jag tappar tron på vad jag är och om de här hemska människorna gör mig ledsen. Jo, det blir jag, i alla fall ett tag. Men jag har för mycket att göra, så jag hinner inte bli deprimerad, tappa självförtroendet, eller tycka illa om någon, särskilt länge. Jag har inte tid med det, helt enkelt.

Skicka ditt meddelande via internet, berätta hur mycket du älskar livet, och varför. Alla som är ute på nätet är också din familj. Om du mediterar inombords – kanske du inte unnar dig lyxen att verkligen sätta dig ner och meditera – men om du gör vad du kan för att förändra världen, och när du har gjort det i tre månader, så kommer du att märka skillnaden i ditt eget liv och till och med på jorden, runtom dig. Jo, det är sant! Så gör vi en stillsam revolution tillsammans.

Var påhittig. Du behöver bara göra det som just du kan göra, inget mer. Då får du godhetens hjul att snurra.

Jag hörde något extra underbart för ett tag sedan. Två vetenskapsmän har forskat på hur vågor påverkade havet under två år. De drog slutsatsen att den minsta rörelse i vattnet, om det så bara är när man slänger i en småsten eller när ett barn plaskar i strandkanten, påverkar hela havet varje gång. Jag har alltid trott att vi påverkar varandra på land men jag visste inte att vi gjorde det i havet också! Vilken välsignelse! Naturen gör det så lätt för oss!

Så nu kallar jag oss för småstensfolket. Kasta små stenar in i världen. Gör inga stora plask med stenbumlingar, det skulle dra till sig fel slags människor också. Vår stillsamma revolution gör inga uttalanden, men en dag kommer alla människor att ta den till sig som en norm för livet. Det har människor gjort många gånger tidigare. Till exempel när vi ville flyga, och uppfann flygplan. Vi ville se andra sidan av månen, och det har vi gjort. Nu vill vi hela vår planet och skapa frid i världen. Vi kan göra det.

Under tiden ser jag för min inre syn hur fjärilarna försvinner från jorden, precis som bina har gjort. Fåglar kommer att bli förvirrade av de nya vindar-

na som blåser åt olika håll, skapade genom våra vindkraftverk.

En grupp indianer protesterade mot att vindkraftverken blåste vinden till deras förfäders gravar. "Det skulle de ha sagt till om när kraftverken planerades, nu är det för sent", fick de höra. Och folk behöver ju jobb. Projektet fortsätter därför utan särskilt mycket motstånd. Och i ett land österut bestämde sig några företag för att de ägde rätten till vattnet, så att folket helt plötsligt inte fick dricka utan att betala till företaget. Några hamnade till och med i fängelse för att de inte hade betalat för dricksvattnet som alltid varit gratis förut. Så nu känner jag viss oro för att det kommer att finnas vindrättigheter.

Jag har faktiskt börjat sakna den fjäril jag såg i min trädgård när jag var en liten flicka. Jag var ett sådant barn som bara såg på fjärilen när den fladdrade. Ända tills fjärilen fanns i mitt hjärta. Den svävade i vinden, dansade livets dans.

Börja din egen kampanj idag! Du ska få se att den sprider sig väldigt fort över hela världen, samtidigt som du blir en av småstensfolket. Småstensfolket är människor som vet att småstenar som kastas i havet omedelbart påverkar hela världens hav. Och som jag sa, kasta inga stora stenar. Det bara skrämmer folk och skapar återverkningar.

Vi ska bara fortsätta att kasta i småstenar. Tillsammans. Det är så vi kommer att förändra världen. Vi förändras, och världen förändras. Lita på vad du kan göra. Lita på hur snabbt vi kan förändra världen till det bättre. Varför? För att vi måste.

Här kommer en affirmation som jag gärna vill dela med mig till dig. Upprepa den inom dig i den fasta tron att vi är ett, och vi är tillsammans. Vi ska klara det.

**I sanningens, fridens och kärlekens namn,
Vår planet är välmående och hel.
Vi, jordens folk, ser klart, hör tydligt, tänker klart,
Gör rätt bedömningar, fattar rätt beslut och handlar rätt
För vårt eget, vår planets, och Universums bästa.**

**Här badar vi i gryningsljuset,
Vi står i det himmelrike som vi har skapat
Tillsammans på vår jord.**

**Vi vill dela denna glädjerika tid
Med alla som lever på jorden,
Vi är ett,
Förenade med oändlig och evig kärlek.**

För det högsta goda, till alla berörda, låt det ske.

C-J Charpentier gav 1983 ut boken Frihetens enklav, där han vandrar genom Berlin i Alfred Döblins fotspår.

Text av C-J Charpentier

Från ett gårdsrum tretusenfemhundra meter norr om Alexanderplatz betraktar C-J Charpentier östra Berlin tjugo år efter murens fall.

Nya Upplagan har kikat i hans anteckningar, och kan här presentera ett utsnitt ur en kommande bok.

Det stängda kvartersbiblioteket på Schivelbeiner Strasse, idag hemvist för en kristen organisation (Foto: C-J Charpentier)

Utsnitt: schivelbein

SCHIVELBEINER STRASSE: På sydsidan, snett till höger framför mig och med hörn mot Seelower Strasse, ligger snabbköpet Rewe – en halvny litet trist enplansbyggnad med fasad i grå-brun puts och röd skylt, följt av Mini-Basar som säljer allehanda i enklare textilväg, och i samma hus delar advokaterna Lutz och Ralf Beyer – blå text på vit skylt – mottagning. Och efter advokatparet – far och son eller två bröder, ligger nyare tiders inrättningar, sådana som definitivt inte fanns i arbetar- och bondestaten: en mäklare, försäkringsbolaget Allianz, receptionen som handhar det rum jag hyr, Skitiga Harrys pizzor, dockteater, keramik, barnstugan Bullerbü, Krügels Wohnungsauflosungen mm, dryckesboden som förestås av en vietnames, körskolan Success, Prokunde som fixar det mesta från kopiering till byten av bixtlås och klockbatterier, Maier som säljer och kör hem tygblöjor i storpack, Backwaren med färskt bröd, kaffe och bredda mackor, en vinylbutik med vintageplattor i skyltfönstret, ett internetkafé, Kasatschok med ryska delikatesser, en blomsterhandel, en tobaks- och tidningsaffär, och på det hörn som möter Schönhauser Allee en välsorterad bokläda.

Och på nordsidan grönskar Arnimpark, anlagd 1903 sedan man torrlagt en liten sjö, och uppkallad efter författaren som skrev Des Knaben Wunderhorn. Därefter kommer hörnet mot Seelower Strasse, och här ligger krogen Vita Hjorten med rökrum kloss på advokat Kunkel vars dammiga skylt i fönstret förflyttar tankarna bakåt i tiden, följt av tobak och tidningar, en specialbutik med kläder för gravida kvinnor – Umstandsmode, ännu en Wohnungsauflosungen och porten som via trapphus och gård leder till mitt rum, en butik med streetwear, ett nedlagt bibliotek som tagits över av en kristen organisation, ett litet kafé och den kvällsöppna rökbaren Friends i ung judisk regi och med små konstutställningar, en skatterådgivarska för inkomsttagare, en butik med licensfria vapen, sportartiklar, lås och paintballtillbehör, en liten firma som säljer dekorationer och

dofter, en logoped, en skräddare, en frisör, en läkare, en öppen infart till en skräpig gård, och slutligen på hörnet mot Schönhauser Allee – tvärs över gatan från boklädan – företaget Textilien, som både skyltar med omoderna och litet tantiga kläder i syntetmaterial och trendiga jeans – de senare överdekorerade med sömmar, brodyrer, knappar, strass och paljetter – för unga kvinnor med trådsmla kroppar nästan bortom sinnevärlden. Och deta modets palats, drivet av ett par vietnamesiska familjer, är inhyrt i ett hus vars övervåningar bombades sönder och samman under kriget, varefter det hyvlades av till blott en med nytt tak iståndsatt bottenvåning.

Skitiga Harry gör reklam för sig på nätet – delar ut avlångafilers, som omtalar att "alla som älskar eld och adrenalin kan på begäran få världens starkaste sås till pizzan", och grannen Krügel – han med Wohnungsauflosungen som betyder ungefär lägenhetsavveckling och flytt – trumfar med späckade skyltfönster: kassetter, dataspel, en ensam trädgårdstomte, antika ljusstakar och armaturer, två kommoder med marmorskiva, en gammal läkarbox av plåt med likaså gamla tinkturflasskor, tjugo rullar packtejp i originalförpackning, ett par nya bowlingskor, dockor, remmare och smurfar.

Och på en stor skylt på fasaden upplyser samme man att han dessutom köper och säljer möbler, dataspel, märkesporslin och figurer, telefoner, gamla leksaker, oljemålningar, guld, silver, modelljärnvägar, tillbehör till cyklar och motorcyklar, digital fototek-

nik samt hårdvara. I Frankrike skulle vi sannolikt sagt brocante om den delen av verksamheten.

Detaljer staplade på varandra men det finns en bakomliggande tanke med uppräknigen, visar på den mångfald och diversifiering som utvecklets efter det kommunistiska Öst-europas upplösning. Och företagen på den här delen av gatan är huvudsakligen små och privata, ingår knappast – eller med få undantag – i kedjor och franchisearrangemang.

Och det stängda Willi Bredelbiblioteket, slutligen – bibliotek har alltid fångat mitt intresse: de gamla etsade glasfönstren från mitten av sjuttiotalet sitter kvar med öppettider, en Berlinbjörn med böcker under ramarna, och upplysningen om att här bjuds Kostenlose Ausleihe von Büchern, Zeitungen, Zeitschriften, Schallplatten, Tonbandkassetten – Leihfrist 4 Wochen.

Och Willi Bredel som biblioteket en gång uppkallades efter var en motståndsman och socialrealistisk författare, som redan 1934 – utifrån egna erfarenheter – skrev en roman om ett nazistiskt koncentrationsläger utanför Hamburg.

– Det är för illa, säger en förbipasserande man när jag fotograferar fönstren. Berlin är bankrutt, och myndigheterna tvingas till och med att stänga biblioteken. Sánt hände aldrig i DDR.

Jag nickar, tycker också att det är illa, och sedan pekar han demonstrativt på texten.

– Och titta, det var gratis att låna böcker!

Jag nickar igen, nämns inte påpeka att Kostenlose Ausleihe inte var något unikt för DDR, eftersom han verkar bry sig om böcker och bibliotek; är uppenbarligen en inbiten läsare.

– Idag handlar allt om pengar, muttrar han irriterat och fortsätter i riktning mot snabbköpet.

Något senare läser jag i en rapport från Humboldtuniversitåt att nittioen bibliotek skrotats i Berlin efter återföreningen, de allra flesta belägna i gamla öst.

Fri företagsamhet och nedskärningar i offentlig sektor, tänker jag. Kulturen tar stryk, precis som i Sverige. Allt annat tycks viktigare än andlig spis.

Text av Susanna Alakoski

Text av Marcus Birro

Text av Jonas "Jonat" Jonasson

Text av Jonas Hallberg

Det öde landet

Skuggorna tar stor plats i våra liv. Större plats för en del av oss. Hur närmar man sig sönderfallet? Med ord? Kanske. Med kärlek? Absolut.

Sommaren 1999 jobbade jag med Emil Forselius. Jag hade skrivit manus till en novellfilm som spelades in i Luleå. Den visades i SVT vintern 2000 och heter Joakim & Jasmine. Jag kommer så väl ihåg telefonsamtalet från regissören när hon meddelade vilka som skulle spela huvudrollerna: Emil Forselius och Melinda Kinnaman.

Jag bara skrek rakt ut. Mina två favoritskådespelare skulle spela rollerna i den trettio minuter långa filmen jag skrivit manus. Jag var väldigt lycklig. Emil Forselius hade redan då vunnit en Guldbagge, blivit rättmätigt hyllad för sin insats i filmen Tic Tac och att han skulle ta sig tid för att vara med i en nybörjares, desperata film om svisken kärlek och en fars sista resa, översteg nästan mitt förstånd.

På planet till Luleå var jag mycket nervös. Jag hade aldrig skrivit manus för film eller teve tidigare (det var dessutom min storebrors domärer) och jag undrade så hur det skulle vara att träffa Emil och Melinda.

Första kvällen gick vi på restaurang och åt. Jag hade väntat mig bullriga skådespelare, stora gester, höga skrat. Men möttes av en innerlig värme, en nyfikenhet, en sorts kärleksfull tillit som jag aldrig tidigare hade mött bland människor jag egentligen inte kände.

Emil var en hel del av det jag drömde om att vara, snygg, framgångsrik, ödmjuk, charmig, konstnärlig, manlig men sårbar, vältalig, intelligent.

Han var några år yngre än mig men jag kände mig ändå som en lillebror. Det blir aldrig mörkt i Luleå på sommaren. Vi satt uppe och drack påronkonjak. Jag var med under inspelningen av slutscenerna och det var en ynnest att få jobba med Forselius. Han berättade under en paus av inspelningen att han i sin tur hade varit nervös över att ha författaren till filmen på plats under inspelningen. Vi hackade sönder isen mellan oss. Jag hoppas han kände min stolhet över att han valt att vara med i filmen.

Filmens eventuella kvaliteter är helt och hållet uteslutande Melinda och Emils förtjänst. De lyfte mitt skrangliga nybörjarmanus till en anständig nivå. Efter det tyckte jag mycket om att följa honom och hans karriär. Jag frågade mig själv ibland varför hans definitiva genombrott dröjde. Folk med mycket större kunskap i filmkonst undrade samma.

Nu är han borta. Nu har skuggorna ryckt honom tillbaka. Det är för jävligt. Jag kände honom inte. Jag minns bara hans varma leende någon av de där ljusa nätterna uppe i Luleå men jag kanske kan ana en liten bit av hur vassa tänder det där mörkret hade. Han hade allt. En karriär, en liten son, vänner. Men skräcken inuti tar ingen hänsyn till sådant. Det öde landet slår ut som svarta vingar inuti.

Jag vill bara putsa hans nya vingar en aning.

Jag vill också framföra mitt djupaste deltagande till hans nära och kära. Vi andra kan stanna upp en stund och minnas en stolt yrkesman, pappa och medmänniska.

Författarsamtal vid runda bordet

Det är litteraturdagar på Åland. Årets tema är skugga. Man går ur huse och eleverna på öns högstadieskolor har läst, diskuterat böcker under ett helt år. En stor skrivtävling har genomförts bland skolbarnen, priser delas ut, vinnare koras, dikter tonsätts. Invinginen sker under pompa och ståt. Författarsamtalen på scenen avlöser varandra. Magnus William-Olsson läser sonetter ur sin kommande bok, Johannes Anyuru, Sara Kadefors, Miika Nousianen – you name it. Och då är det ännu bara fredag. Vi författare minglar med skolbarn och ortsbefolkning. Litteratur förpliktigar, rubrikerna är därför allvarliga: Att gräva i samhällets mörka garderober, Ryska Posten, Berättandets lust och allvar. Frågor ställs, svar ges, skrivprocesser diskuteras Men mitt i detta litterära allvar hamnar jag vid ett bord tillsammans med författarkollegor. Ämnet är livsviktigt: Vilket är ditt bästa kändisminne?

Jag kom tvåa i en talangtävling med Carola Häggkvist. Det kunde varit jag...

Jag har suttit i samma bastu som Pippi Långstrump (Inger Nilsson)!

Jag har en kompis som ärvde Sten-Åke Cederhöks telefonnummer i Göteborg. Telefonen ringde och ringde, men det var bara gamla sjömän som ville prata med Sten-Åke.

Jag var i Athen när Lordi vann Eurovision Song Contest.

Själv delar jag med mig av kändisryan från barndomsåren: Jag såg Svenne och Lotta på Östergatan i Ystad. Jag såg Lill-Babs bakom en scen när Cirkus eller Tivoli var i stan. Min kusin har stått på samma scen som Kal Pedal i Folkets Park. En svensklärare avbryter samtalet. Skamset återgår vi till våra roller som skaldar. Vi byter blickar.

Mail från KRPR VB

Kära lilla söta Pappsen, Stort jättetack för igår! Du hade gjort en jättegod kycklingsoppa! Och det var kul när du sa att kycklingen kom från Kronfågel.

Vi är så lyckliga Danni och jag. Vi skrattar ofta och ser varann djupt i i ögonen.

Allt är perfekt. Det är bara några små saker som jag skulle vilja ta upp med världens bästa pappa.

Danni och jag vill inte längre ha det här stora pådraget. Missförstå mig inte nu, vi är jättetacksamma för allt planeringsjobb Pappa har lagt ned.

Men vi vill inte skylla med vårt bröllop. Vi vill ha en privat historia.

Vi vill gifta oss anonymt i en liten vit landsortskyrka utan Expressen och Züricher Zeitung.

Danni säger att han inte kan le på beställning. Och det håller jag med om: Hans ögon är liksom inte med. Själ tycker jag man ska kisa när man ler.

Sen är det en sak till. Jag väntar barn. Det är ju jätteroligt i och för sig.Och det är tydligen tvillingar. Hur gör man då? Om de kommer ut exakt samtidigt – vem blir då tronarvinge?

Kan Sverige bli dubbelmonarki? Hur som helst – Danni har fått kalla fötter (det har han! och för sig alltid haft).

Och jag håller med honom. Vi vill alltså ställa in alla festligheter-na i juni. Det kostar en massa pengar. Det hela känns inte rätt för Danni och mig. Och man ska väl bara göra det man känner för?

Vi kan väl ha en stilla kycklingmid-dag på Drottningholm istället?

Förlåt om det här ställer till jätte-mcket trassel!

Danni hälsar och säger att han är fylld av respekt.

Många kramar, Din dotter Vicki.

Text: Linnea Uddenmyr

Uggla

Jag är inte en person som brukar skämmas för mig eller tycka att saker är pinsamma. Jag anser mig ha lagom koll på läget och är varken skitcool eller helt passé.

Jag kan alltså sunka runt i mjukisbyxor utanför hem-mets väggar, lyssna på Darin med hedern i behåll och ta en öl iförd Skillinge IF-tröjan.

Kort sagt: Inne fast med stor distans till ordet och företeelsen. (Notera citationstecknen).

Fram till i onsdags var det den självbilden jag hade. Det var en fin tid, men den är över nu. Numera går jag under namnet Linnea Tonåringen Uddenmyr. Eller bara Teenacha . Det går också bra.

Det var en helt vanlig onsdag som drömmen sprack – drömmen om den vuxna människan med självdistans.

Det hade varit en bra frukost, en fin promenad till lokaltrafikens närmsta transportmedel och gott humör hela vägen till jobbet.

Efter att ha agerat dj några veckor tidigare på en bekants 40-årsfest, hade jag olyckligt nog massor av Magnus Uggla i iphonen. Varför inte nostalgi-trippa med lite Jag mår illa ? slog det mig plötsligt. Uggla rullade på och jag hade hunnit med både 4 sekunder och Ska vi gå hem till dig när jag nådde hissen på Sveriges största tidning. Jobbet.

Här gör vi en liten paus och fokuserar på artisten i fråga. Uggla är inte bra någonstans. Uggla kan på sin höjd ha ett högt underhållningsvärde och ge nostalgipoäng, men inte mer än så. Dessutom har han inte blivit bättre med åren, snarare tvärtom.

Jag kan förstå att alla inte delar min åsikt jag menar, det svänger ju men kan vi enas om ett: Uggla är INTE socialt accepterad.

Klipp, tillbaka till hissen. In stegar jag med Jag dansar aldrig nykter på högsta. Jag dansar aldrig nykter må vara den mest enfaldiga låt som denna man åstadkommit. Ta följande textrad:

Först ska man ju rejva fram till klockan tre så kanske det blir té Men jag saknar både djärvhet och mod och jag har inget negerblod

Ungefär samtidigt som jag tar ut lurarna (med Ugglan alltså dunkandes) inser jag den extrema situationen. Varenda öga och öra i den proppfulla hissen riktas mot mig. En klaustrofobisk känsla sprider sig.

Lyssnar du på Magnus Uggla?!!

Det är en redigerare på söndagsbilagan avslöjar mig och säger det som ALLA tänker.

Ehh nå, eller jo. Alltså. Jag skulle bara

En karmosinröd osmickrande färg intar ansiktet. Det är nu jag hoppas på att luckan i golvet ska öppnas och att min existens upphöra.

Eftersom min skyddsängel inte förberett någon lucka blir jag kvar i en sölja av skämt och ursäkter. Föga effektivt. Bara hänfulla leenden.

Aha, jag förståår. Du hade den på shuffle

Det tog två dygn, nio timmar och 45 minuter att komma över händelsen. Sedan tog nästa chock-upplevelse vid. Insikten av att jag är trendneurotisk, konstant beroende av andras omdömen.

Kanske ser jag ut som 23 men det är en myt. 14 är min verkliga ålder.

Bild: Carl von Arbin

Text: Bebban Stenborg

Vittring på gång...

Vi steg av bussen okammade och jävliga på Tegel, rasade runt och begravnade necessärer bland tam-buriner och sladdar i våra sorgliga flyttlådor som aldrig får slå sig till ro någonstans. Jag borstade tänderna och tvättade av ansiktet inne på toaletten, sedan lämnade vi Berlin, tidigt på Adams födelsedag.

Det är något med New York, det säger ju alla. En basist-kung sa en gång till mig att det alltid börjar klia i hans tänder någonstans vid New Jersey turnpike och jag vet vad han menar på ett sätt, något slags vittring. Det var aldrig tal om att sova när vi kom fram, vi tog vårt te på dinern vid Metropolitan och Lorimer, hoppade mellan vatten-pölar och köpte skosnören till Eric och arbetshandskar till mig och Ted. Adam kollapsade av glädje över en flaska cider och en chokladkartong medan Carl och Eric strök skjortor och korkade upp en Pinot Noir framför Iron Chef.

Sedan taxi till 58:e gatan där vår vän Fredrik är kock. Efter fyra rätter och fem vinförslag var vi tysta som musslor medan kökschefen Wolfgang kattlikt söp sig fräck på Karcher och fortsatte att skoningslöst dirigera in rätt efter rätt. Pocherat ägg med hummer och porcini, spätzle med tryffelspån, kalv-bräss och brysselkål, hjort med endi-ver och kakao, fermenterad svart vitlök, cipollini, persiljerot, oxsvans och grismage. Pärlor för vego-svin tänker de som vet att jag har slutat med kött, men klokt nog svor jag redan vid konfirma-tionen att aldrig spotta i ett glas Szigeti och än så länge har ingen Michelin-stjärna träffat mig i huvudet. Efter maten slokade vi med våra tjocka magar hängande över dödens tröskel och vil-le ingenting hellre än att låta stan sova, men vår skandalöse manager gav inte med sig förrän vi hade låtsasdruckit fyra Tom Collins var på Bowery Bar. Tillbaka i Williamsburg föll jag i strobo-

skopisk Bourroughs-sömn utan pyja-mas och vaknade frusen och tidigt. Williamsburg alltså, polsk korv och veganskor, trendspotting-studenter och hemmabyggen med namn som Guitar2D2. Och så vi, fem nyklippta långrockar med vittring på väg till vår första riktiga spelning för året, rädda och dumdristigt segervissa på samma gång.

På scenen vann vi faktiskt, folk ding-lade från balkongerna.

Vakterna bakom scenen kände igen oss sedan juli 2007 och bjöd på Chapel Hill, i damrummet var en bindgalen vän besviken över att vi inte spelade Blue Headlights trots att den handlar om henne, falska erbjudanden om gratis handväskor, örhängen, shih-tzu-val-par och MBT-skor haglade och kvällen tog aldrig riktigt slut.

Återstoden av veckan: dödsrace till Bronx, kött- och herr-orgie på Peter Luger, evigt cirklande runt Lud-low och Riverside, dragspels-Walters kreativa besatthet, sockerbitar och klumpar, magiska skor, Coney Island, typografi och blåvalar, ranch dressing, tiki, kryssningjazz, blottarbråk, lasta in, lasta ut, lasta upp, lasta av, trasiga nagelband, vårstorm, skoskav, radio, radio, radio.

Hälften av oss reste hem efter det, den andra hälften var inte redo att slita sig. Vi sa adjö och delade på oss efter en frukost på north 5th Street i Brook-lyn men möttes senare på Bedford som om ingen egentligen någonsin hade tänkt ta vägen någon annan-stans. Så är det med den där stan, det säger alla, något med vittring.

Malin Billers efterlängttade självbiografiska serieroman

Om någon vrålar i skogen

är äntligen på gång! 200 sidor med vilda kast mellan paradiset och helvete, och där det trots allt elände finns plats för humor på bredaste värmiländska.

U T E I M A J !

optimal

WWW.OPTIMALPRESS.COM

Text av Jerry Prütz

Hård musik på svenska – kan det vara nåt?

Självklart blir mitt svar. November var kanske först, sedan en lång rad med proggband som ibland faktiskt lät riktigt hårt, lyssna till exempel in Nynningens "De verkliga ter-roristerna" som har en både hård text såväl som hård musik. Punkbanden körde till nittionio procent på svenska men sedan gick något fel och man övergav sitt modersmål till förmån för engelskan. Kanske för att man ville slå internationellt eller för att vissa saker faktiskt låter bättre på just engelska. Dundertåget, anförda av inga mindre än Robert "Strängen" Dahlgvist från saligen avsmnade Hellacopters och Roberth Persson (Death – Breath, med flera) är ett fräscht undantag där texterna är svenska och musiken känns som en korsning mellan bortglömda Stones och AC/DC – riff. Nya plattan "Dom feta åren är förbi" är en uppvisning i konsten att få det att svänga både vad gäller text och musik. Ett annat favoritband vad gäller rock på det svenska modersmålet är Abramis Brahma som är aningen mer proggiga och blandar även in folkmusikinfluenser i sin musik. Men vad som är tongivande för båda banden är att de är mycket bra på scenen.

Metalsvenskan är självklart årets fest. Attonde maj drabbar lag med medlemmar från Millencolin, Sabaton, In Flames, Entombed, Close Up Magazine med mera och flera samman på Bern Arena i Örebro. På kvällen blir det konsert med Twisted Sister och Sabaton. Fotboll och hårdrock är visserligen i mina öron en ohelig allians men jag var själv en av spelarna i Close Ups lag förra året och ja...jo, det var skitkul. Heavy Metal!

Jerry Prütz

Text av Odile Poulsen

När sex och makt är viktigare än människor.

På den tiden då jag var i prostituerad, var det ett brott att vara prostituerad i Danmark. Jag slutade samma år som det beslutades att det skulle vara olagligt med köp av sexuella tjänster. Och mina erfarenheter av polis och prostitution i synnerhet är att, ja, du möter poliser i denna miljö. Skillnaden är att de för tillfället inte bär uniform och att de inte är i tjänst.

Polis Göran Lindberg är tyvärr inget undantag. Också han är en skam för sitt kön, sitt yrke och sitt land. Så var glada över att han är avslöjad! Och gläds över att ni kära svenskar faktiskt uppvisar myndighetspersoner som begår sexualbrott med ansikte och namn i media! Det gör inte vi i Danmark, vi skyddar "skyddar" dem.

Sexualbrottslingar finns i alla former och storlekar, deras psykopatiska drag inte sett på deras kön, religion, nationalitet, ålder, samhälle, yrke, civilstånd eller politisk tillhörighet. Deras framfart syns på deras beteende (inte bara sexuell), och framför allt i de spår av skador, som de lämnar efter sig.

Även vi i Danmark har myndighetspersoner som missbrukar människor sexuellt. Självklart är det så. Nyligen dömdes en polischef till samhällstjänst för att han först använt ett grovt sexuellt språk mot två minderåriga flickor och därefter uppmanat två minderåriga flickor till att ha sex med. Han är anonym i media.

Och jag förstår inte hur samhällstjänst ska kunna motverka hans lust för att ha sex med minderåriga

Jag tycker det är viktigt att inse att när man talar om sexualbrottslingar, så handlar det inte om en person med en snedvriden sexuell perversion som med tiden försvinner. Och jag tror inte att särskilt många med psykopatiska drag, har en förmåga eller en vilja till att arbeta mot ett mer normaliserat beteende.

Och det är viktigt att komma ihåg, att sexualbrottslingar alltid kommer att finnas i den miljö där det är troligt att de möter offer.

Jag är utöver att vara författare också psykote-rapeut. Och det är på grund av mina personliga erfarenheter av tortyr, incest och prostitution, som misshandlade kvinnor söker hjälp från mig. Det är oerhört starka kvinnor som lyckats överleva omänsklig ondska. Och de kämpar för sina liv. Och friheten för att inte längre utnyttjas och kränkas. För friheten är just den som tas ifrån en när man blir föremål för sexualbrottslingar.

Här i Danmark finns det en andra kvinnlig psykote-rapeut som praxis för kvinnor i prostitution. Hon är också bordellmamma! Personen i fråga är välkänd i prostitutionsmiljön och ryktet gör gällande att det är jag! Polisen skulle lätt kunna hitta henne - det gör ju kvinnorna. Men det gör polisen inte. Varför?

Det är även klart att vi är chockade när en kompetent person som Göran Lindberg, som är välkänd som en flitig föreläsare om moral, etik och jämställdhet, både i Sverige och utomlands, har avslöjats med ett inre monster. Och vi tänker på all hans stackars offer.

Och så blir det åter igen så viktigt att påpeka att vi aldrig får tillåta oss att blandas av ljuset från polisuniformens gyllene knappar, fina titlar eller vackra ord. Och att alltid var kritiska (inte paranoid) för vår miljö, situationer och omvärld.

Det får vi aldrig glömma, för oavsett kön, religion, nationalitet, ålder, yrke, sociala skikt, civilstånd eller politisk tillhörighet, har alla rätt till ett liv i frihet - ett liv fritt från sexuellt utnyttjande. För det är alla offer som tvingas bära straffet. Trots att de är oskyldiga.

Text av Grefve Fågelsparre

Fantastiskt värväder vi förärats denna dag i april. Har god lust att stämma in i andra strofen ur Stravinskis Våroffer. Olyckligtvis lider jag av svårartad tondövhets så jag kniper istället min käft och skonar min strävhåriga tax Serenius från vidare öronskav. Min paroll är och har alltid varit att man skall vara snäll och hänsynsfull mot sina husdjur. Ty hundar har från födseln utrustats med fasligt känslig hörsel. Det säges exempelvis att hundar kan höra ett koppel tagas ner från en hatthylla på avstånd upptill inte mindre än femton kilometer från hundens aktuella vistelseort. Imponerande!

Det i föregående stycke omnämnda värvädet var anledningen till att undertecknad denna soliga fredag varit ute och luftat sidovagnsmotor-cykeln på våra slingriga och likaledes soliga riksvägar.

Sidovagnsmotorcykeln luftades faktiskt så till den milda grad att den numera står parkerad en god bit ut på en sumpig åker. Ja, parkerad och parkerad föresten. Den befinner sig mestadels över ytan hyfsat långt ute på en sumpig åker. Om sanningen nu ytterligare skall pressas fram, så mellan er och mig, är nog skicket på sidovagnsekipaget mer tillknackat än hyfsat. Givetvis avvek den humla vilken enligt min åsikt var vållande till avåkningen från olycksplatsen. Humlans signalement är dock ganska vagt och jag håller det icke för troligt att den lymmeln någonsin kommer identifieras bland traktens tiotusen-tals fritt flygande humlor. Innan jag ut-talar mig vidare i ämnet avser jag dock konsultera mitt försäkringsbolag.

Bonnjäveln, förlåt markägaren, var icke hemma. Alternativt underlät den

faen bara att öppna dörren. Spen-derade gott och väl en halvtimme desperat ringades på ytterdörren i förhoppningen att rekvirera denne bondlurks förlåt markägares traktor för bärgning av mitt sidovagnseki-page. Till ingen nytta behöver jag kanske inte infoga?

Iförd svart skinnstall och tunga kängor tvingades jag paradera med såväl hjälmen under armen som nesan av den förlorade motorcykeln närmre tiotalet kilometer långsmed den slingriga riksvägen i den stekande eftermiddagssolen. Urlakad och rosakimrande likt ett syrligt lack-muspapper anlände jag fullständigt utmattad till bostaden. Jag vill tacka den halvblinda farbrorn i Fiat Ritmon för liften de sista tio kilometrana.

Efter en rejälare lunch bestående av 1/2, kokt hummer med Ibisdressing som förrätt. Tournedos Rossini med portvinssky och Hasselbackspotatis som huvudrätt avrundat med fikon och kanderade valnötter känner jag mig nu i betydligt bättre slag. Då återstår blott två frågor.

A) Hur fräskar man bäst upp ett svettigt skinnstall? B) Hur botar man snabbast diverse skavsår på varierande kroppsdelar? Nej nog med grubblerier, nu blirver det istället läderhjälm och bilhandskar på för här skall ut och köras cabriolet medan solen ännu är uppe!

Med lyft cylinderhatt önskas en trefvlig helg Grefve Fågelsparre

Svensk-koreanska föreningen

Ibland går folk för långt. Ibland brer folk på. Ibland tar folk i. Ibland blir det liksom för mycket, för lite, för stort, för ogenomtänkt och för fnoskigt. I april kommer boken "Människor som gått till överdrift", där Kalle Lind lyfter fram en skara människor som gått längre än nån bett dem om.

Det finns människor som tror på den mänskliga ofelbarheten. Idén om att det någonstans finns en människa som bara gör gott och aldrig gör fel, som aldrig tänker på sej själv, aldrig slänger folie i matavfallet och aldrig torkar sej på handduken om pappret råkar vara slut. Denna idé har inte minst odlats i världens kommuniststater och i synnerhet i Nordkorea – förlåt, Demokratiska FolkRepubliken Korea. När republiken Nordkorea utropades 1948 tillträdde revolutionsledaren Kim Il Sung som premiärminister och sedermera som president. Efter sin död 1994 utropades han rentav till "republikens evige president", dvs. att han styr landet även i egenskap av aska. Berömda är de nordkoreanska teverapporterna från den store ledarens död, där reportrarna stod och hoppskakade av snyftkonvulsioner när de berättade att Det Frukantvärda Och Otänkbara hade hänt (= en åttitvårig diktator hade slutat leva). På sjuttitalet bildades Svensk-Koreanska föreningen, där jag föreställer mej att man träffades och drack kaffe och åt småbröd och hyllade diktaturen och valde justeringsmän och planerade för ett våldsamt maktövertagande och drack lite mer kaffe. Främst ägnade man sej åt att ge ut diverse skrifter, som skulle balansera den förljugna bild av Nordkorea som presenterades i borgerliga media genom att presentera en ännu mer förljugen bild. Dessa skrifter har överlag något otympliga titlar. Antagligen läste man inte ut hela namnet när man frågade sin svensk-koreanskföreningskompis om man fick låna hennes ex av "Folket i tredje världen som går självständighetens väg kommer med visshet att segra i sin revolutionära kamp: tal hållet vid massmöte i Pyongyang den 4 mars 1974 för att välkomna Houari Boumedienne, president i revolutionära rådet och ordförande i ministerrådet i Demokratiska folkrepubliken Algeriet". I den anmärkningsvärt smidigt betitlade "Bland folket" (1972) finns en text av Jong Hai Cho, en krigsinvalid som flyttats ut i en skog för att där uppföra en livsfarlig fabrik för vinylplattor. Han skriver:

När jag ser arbetarna vid Chollimafabriken för krigsskadade soldater i Hamhung, där man framställer plastprodukter av allehanda slag, slår det mig ofta

att inga kan vara så lyckliga som våra högt ärade krigsskadade soldater, vilka åtnjuter partiets och ledarens djupa kärlek och varma omtanke. I själva verket är de fördelar som premiärministern gett oss högt ärade sårade soldater högre än bergen och djupare än haven. Trots att de sårats och lemlästats i strid lever de högt ärade sårade soldaterna ett liv utan bekymmer och tjänar hängivet partiet, staten och folket.

Är det ett faktum som Jong Hai Cho lägger fram – att inga kan vara lyckligare än lemlästade människor i en plastfabrik – så blir jag fruktansvärt deprimerad. Jong Hai Cho berättar, fortfarande i tämligen entusiastiska ordalag, om hur Kim Sung Il kommer och besöker deras fabrik:

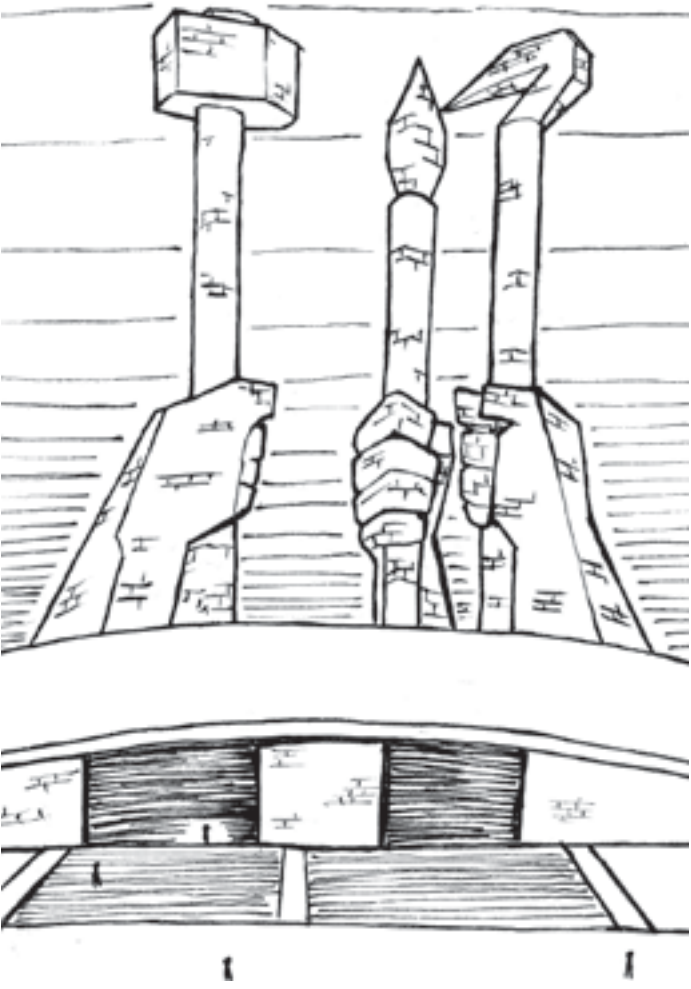
Den 13 juni 1967 övervåldigades vi av glädje vid nyheten att kamrat premiärministern, som vi längtat så intensivt efter, skulle komma på besök. Våra hjärtan klappade våldsamt när vi tänkte på att han skulle komma för att se hur vi levde och studera resultatet av våra ansträngningar. [...] Vi såg fram emot den dag då vi skulle få motta vår vördade och respekterade ledare vid den fabrik vi själva byggt. Nu hade vi den stora äran att få träffa vår stora ledare som vi inte ens i våra drömmar upphörde att tänka på. Vi var nu mycket ivriga och rörda.

För den som tycker Jong Hai Cho uttrycker sej för otydligt: han tycker premiärministern är en hyvens kille och tycker det ska bli skoj att träffa honom. Så småningom hedrar alltså kamrat premiärministern (som f.ö. är både vördad och respekterad) de lemlästade fabriksarbetarna med sin närvaro. Ivriga, rörda, med våldsam hjärklappning, pekar fabriksarbetarna med sina armstumpar på fabriken de tvingats bygga uppsluppet och muntert uppfört:

Sedan sade [Kim Il Sung] efter att ha sett sig omkring i valsverket: "Det luktar gas. Kan ni inte få bort gasluften?" fortsatte han. "Jag menar med ventilationsanordningar". [...] Det luktade hydrokloridgas, en gas som produceras vid framställandet av vinylkloridplattor. Jag kommer hit varje dag, men inte en enda gång har jag tänkt på ventilationen. Jag böjde skamsst mitt huvud.

Svensk-Koreanska Föreningen existerar fortfarande 2010. På sin hemsida (www.svenskkoreanska.se) slår de fast att "till skillnad från många

kapitalistiska länder saknar DFRK bostadslöshet, arbetslöshet, prostitution och svält". Enligt rykten kan nordkoreaner också få grisar att flyga, tända tändstickor mot tvål och bajsa rent guld. Kanske är vi alla lurade. Kanske är Nordkorea ett helsjysst land där folket på allvar älskar att göra vinylkloridplattor och absolut inte vill flytta sej utanför landsgränsen. Kanske är idén om att demokrati på nåt vis hör ihop med rättigheten att uttrycka sej felaktig. Kanske är den nordkoreanska idén om demokrati – det vill säga omöjligheten att uttrycka sej – rätt. Kanske är jorden platt och ryggskott skapat i ett CIA-ägt laboratorium. Men oavsett vilket så mår världen inte nödvändigtvis sämre av nyanser.

UNIK SKRIVARKURS I ANDALUSIEN 15-20 OKTOBER

Utveckla ditt skrivande tillsammans med romanförfattaren Susanna Alakoski, författare och Augustprisvinnare, redaktör, krönikör och poeten Mats Söderlund, författare, poet, ordförande i Svenska Författareförbundet. Under fem dagar leder de en unik skrivarkurs om att skriva skönlitteratur och poesi.

Anmälan görs till:
info@casa-acequia.se
www.casa-acequia.se

Lifvångsgatan 18
Sensihuset
0771-22 44 88
nordea.se

Lena Lowén 0414-163 55
lana.loven@nordea.se

Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordea kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Malmös nya digitala butik!

Mac iPod

Och andra sköna Apple-produkter

makomer

Baltzarsgatan 18

040 - 617 13 00

Den ende engelske fältmarskalken

Den ende engelske fältmarskalken som dog med handen på svärdet under 1900-talet

Sir Henry Wilson är en idag närmast glömd engelsk general och fältmarskalk från slutet av 1800-talet och fram genom första världskriget till sin död i London 1922.

Han är dock en intressant person vars historia sätter fantasin i intressanta banor. Han föddes i dagens Nordirland 1864 in i en lokal adel, som hade det personlighetsdraget att de ansåg sig stå över alla andra. Detta ledde förstäkeligt nog till en arrogant stil, något som tydligen ofta karakteriserade Wilson. Läger man därtill att han var uppenbart smart, hade mycket goda sociala talanger och pratade många språk samt var en intrigmakare av rang så får vi bilden av en man som kunde ta sig fram i karriären, säkerligen utan att sörja alltför mycket över att diverse andra fick sitta emellan.

Hans första tjänstgöring som 22-årig officer var i Burma på 1880-talet, precis när det brittiska imperiet var ett rike där solen aldrig gick ned. Vad som i dessa tider skedde på officersmässen i Mandalay med Henry, som alltid sades leva "A full social life" kan vi dag bara spekulera i. Men det var nog mer än man kan tro!

Nästa steg i karriären var boerkriget i Sydafrika, där han skötte sig bra och sedan fick gå vidare som rektor på en militärhögskola. Under dessa år och även tidigare hade han mycket kontakt med utlandet och blev nära vän med den blivande franske marskalken Foch.

Ihop med honom och på egen hand med egna analyser bedömde han redan 1905 den framtida krigsfaran som större än vad de flesta i hans samtid ville tro. Han framhärjade och fick också möjlighet att bygga upp en

styrka som senare skulle kallas BEF (*British Expeditionary Force*). När sedan kriget kom på sitt nästan överrumplande sätt sommaren 1914, var detta den styrka som England hade redo. Mycket tack vare Wilson användes den redan från början ihop med fransmännen. Den var så väl i ordning att det skrivs att överskeppningen och transporterna till Frankrike och Belgien gick så smidigt att inte en spik kom bort!

Under kriget fanns han ofta på ni-vån under de allra högsta, och var här ökänd som en ränksmidare och intrigmakare. Hans mer eller mindre officiellt erkända smeknamn var "The Intriguer".

Med sina internationella kontakter var han lämpad att vara representant i de andra länderna på Englands sida, och tjänstgjorde ett tag hos fransmännen och under en period 1917 i Ryssland.

Med tiden och bland annat med stöd av Churchill blev han 1918 chef för generalstaben, och var med vid Versaillesförhandlingarna.

I Churchills memoarer från första världskriget beskrivs Wilsons föredragningar så här "Sir Henry Wilson brukade spåka sin klara framställning med bisarra vändningar och uttryckssätt. Han talade i liknelser, använde egendomliga bilder och gåtfulla skämtord. Han hade sitt eget ordförråd. Politikerna voro svartrockar, Clémenceau kallade han för Tigern. Han tilltalade honom till och med så. Hans trogne adjutant, Duncannon, var alltid "Vår Herre". Han uttalade självsvädligt och på ett groteskt sätt namnen på franska städer och generaler. Vid diskussioner om de allvarligaste saker anslag han en lätt ton. Men somliga ministrar blev irriterade, även om han inte gick så långt som den franske marskalken

Foch som ibland gav en krigsskildring i pantomin."

Efter kriget blev hans intrigerande alltför uppenbart, och han fick många fiender då han intensivt stödde den protestantiska sidan i Irlandskonflikten.

Han slutade i det militära och blev parlamentsledamot, och det var som sådan och som fältmarskalk som han på eftermiddagen var med om att torsdagen den 22 juni 1922 inviga krigsminnet på Londons *Liverpool Street Rail Station*. Hemma vid sin dörr blev han skjuten med nio skott av två Sinn Feinagenter. Under detta död sträckte han sig mot och hann halvvägs dra sitt svärd som var en del av den formella fältmarskalkuniformen. På detta vis blev han den ende fältmarskalken under 1900-talet att dö med svärdet i handen.

De båda angriparna kunde snabbt gripas då den ene av dem var enbent krigsinvalid, och hans kamrat stannade hos honom istället för att själv ta chansen att fly. De hängdes båda senare samma år i Wandsworth-fängelset. De begravdes där, men deras kvarlevor har senare 1976 återbörats till Irland.

Denna minnestavla sitter på *Liverpool Street Rail Station* i London och det kommenteras att han dog 2 timmar efter att ha förrättat invigningen av krigsminnesmärket där.

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

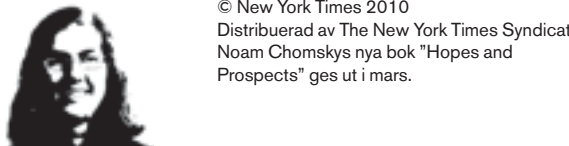
Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

Olle Ljungström

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

N.Chomsky

Det var en kovändning som bekräftade Adam Smiths tes i avslöjande blixtbelysning.

De politiska arkitekterna har också gett sig i kast med ett verkligt maktskifte: från den globala arbetsstyrkan till transnationella kapital.

Ekonomen och Kinaspecialisten Martin Hart-Landsberg har studerat händelseförloppet. Kina har blivit en monteringsplats för ett regionalt produktionssystem. Japan, Taiwan och andra utvecklade asiatiska ekonomier exporterar högteknologiska komponenter till Kina som monterar och exporterar den färdiga produkten.

Det växande underskottet i den amerikansk-kinesiska handelsbalansen väcker oro. Men man talar inte lika mycket om att underskottet i USA:s handel med Japan och resten av Asien har minskat betydligt i takt med att det nya regionala produktionssystemet har tagit form. Amerikanska tillverkare gör likadant; de förser Kina med komponenter och maskindelar som Kina monterar och exporterar, oftast tillbaka till USA. För de finansiella instituten, de stora detaljhandelsföretagen, och ägarna av tillverkningsindustrin och andra branscher i denna maktkedja är utvecklingen rena himmelriket.

Det kan vi skriva under på: 2007 vittnade Ralph Gomory, chef för Alfred P Sloan-stiftelsen, inför den amerikanska kongressen: "I den nya globaliseringen har företagens och ländernas intressen gått isär. Tvärtom hur det var förr så är det som är bra för USA:s globala företag inte nödvändigtvis bra för det amerikanska folket."

Ett exempel är IBM. I slutet av 2008 fanns mer än 70 procent av IBM:s arbetsstyrka på 400.000 man utomlands, rapporterar *Business Week*. Och 2009 minskade IBM sin personal i USA med ytterligare åtta procent.

Resultatet för arbetsstyrkan kan mycket väl bli "smärtsamt" enligt Smiths regel, men det är väldigt bra för politikens främsta arkitekter. Aktuella forskning pekar på att ungefär en fjärdedel av amerikanska jobb kommer att vara "flyttbara" till utlandet inom tjugo år. De arbetstillfällena som finns kvar i landet kommer att vara mer osäkra och sämre betalda på grund av ökande konkurrens från friställda arbetare.

Det är samma mönster som funnits under de senaste trettio åren av stag-

nation och nedgång för majoriteten av den amerikanska befolkningen, en tid då överflödet har hamnat i några få fickor vilket har skapat den förmodligen största ojämlikheten i USA:s historia.

Medan Kina blir världens monteringsplats och exportbas lider de kinesiska arbetarna, i likhet med hela den globala arbetsstyrkan. Det är bara vad vi kunde vänta av ett system som går ut på att koncentrera makten och rikedomarna till några få, och att tvinga den arbetande befolkningen att konkurrera med varandra över hela världen.

Arbetsinkomsten har sjunkit i många länder i världen. I Kina har den sjunkit dramatiskt och det har orsakat allt större oroligheter i detta väldigt ojämlika samhälle.

Nu har vi alltså ett annat betydelsefullt maktskifte globalt sett: från den stora allmänheten till det globala systemets främsta arkitekter. Maktskiftet underlättas av att den fungerande demokratin i de mäktigaste staterna urholkas.

Hur framtiden ser ut beror på hur mycket majoriteten av folket orkar stå ut med, och huruvida en konstruktiv reaktion kan komma till stånd. En reaktion som kan konfrontera de problem som finns i själva kärnan av det statskapitalistiska systemet av makt och herraväld. Lyckas inte det kan det få svåra följder, som historien tydligt visar.

Text av Jan-Erik Zandersson

Big Mael

1976 fick jag ett vykort från **Russell Mael**, "greetings from sunny California". Uppfödd på en diet av dessa glamrockens litterära apostlar, pop-duon och brödraparet **Ron och Russell Mael**, var det en stor upplevelse, jag minns hur vykortet kändes i handen, hur solen sken den där sommarförmiddagen det landade i postlådan, hur jag för ett ögonblick kände mig helt förenad med ett universum där en popstjärna på andra sidan jordklotet kunde skicka ett vykort, egenhändigt skrivet och frakterat, till en tolvåring i Sverige.

Litterära var de – och är. Min ungdomliga diet i övrigt bestod av Pink Floyd, Roxy Music och så den progressiva musik äldre vänner tipsade om, men jag hade nog mest nytta av Sparks, både för det rika bruket av det engelska språket och för det klädsamt cyniska/distanserade sättet att se på omvärlden. Vilken annan popgrupp överst på topplistan skrev låtar om djuren som blev kvar när Noa åkte iväg med sin ark? Eller om mannen som köpte Mississippi-floden? Eller om en mustasch ("when I trimmed it really small, my Jewish friends wouldn't call")?

Tiden fram till kl 19.03 den 14 augusti 2009 började någon gång 1969 när Sparks, då under namnet Half-nelson, spelade in en demo i hemstaden Los Angeles, det exemplar Todd Rundgren fick sig tillsänt resulterade i den självbetitlade debut-lp:n (ja, den utgavs två gånger, först Half-nelson, sedan Sparks) och sedan en krokig karriär, om det nu är rätt ord för en brödraduo som liksom inte försvinner förrän en av dem ger upp andan, skulle jag tro. Stora i England 1974 med Queen som förband och erbjudande till Brian May om att bli gitarrist i den ombildade gruppen på europeisk mark, flytt tillbaka till USA, tillbaka till Europa för att definiera hur en Giorgio Moroder-discoduo kan te sig (ett koncept kopierat av Pet Shop Boys med flera), tillbaka till USA och några Mack-producerade, rejält rockiga lp med låtar om byxängest, Musse Pigg och en cigarettis korta liv. I början av nittiotalet rena comebacken i England med albumet "Gratuitous Sax and Senseless Violins", turnérande som ren karaoke-duo plus trummis, tillbaka till studion för mästerverket och egenhändigt genrebestämmande "Lil' Beethoven" där Ron Maels oefterhärmliga och efterhängsna popsling-

or kläddes in i Philip Glass-ostinati (och det finns en elvaåring här hemma som fortfarande går och sjunger på "My Baby's Taking Me Home" i tid och otid), duon återupptäckte "bandet", spelade hela "Kimono My House"-skivan vid den av Morrissey kurerade Meltdown-festivalen i London och väckte denna genre (spela-en-hel-skiva-i-ordning-genren) som somnat in med sjuttioalets proggrockare och Pink Floyd och tog den till nya höjder när de häromåret spelade alla sina 21 album rakt igenom, kronologiskt, under några veckor i London, en skiva per kväll (från vilket vi fortfarande väntar på dvd-boxen – den kommer, den kommer!). Under resans gång hann de bli storsäljare i Frankrike och Belgien också, spela in filmmusik i Japan, spela in live-dvd:er i sitt favoritland Sverige och låta bli att utge sin live-platta från 1976.

Någonstans vid den här tiden svarade Ron eller Russell i en intervju, som svar på frågan, vad händer nu, att det hade varit kul att göra en musik-
kal. Typ.

Marie Wennersten måste läst den intervjun, för det var hon som kontaktade den dynamiska duon inför Sveriges Radios P1:s sommarsatsning 2009 på nyskrivna musikaler och helt framt tyckte att Sparks skulle skriva en musikal på svenskt tema.

Marie Wennersten måste anses vara en vardagshjälte, som både övertalade våra två favorit-Los Angeles-bor och övertalade de högre makter som bestämmer på Radioteatern uppe i Stockholm.

Hon lyckades och resultatet kunde vi höra i augusti förra året. "The Seduction Of Ingmar Bergman". Bröderna är cineaster och bland de, fåtaliga, Swedish things de kände till var just dämonregissören och det skapades ett verk baserat på vad som hade kunnat hända 1956 när Bergman i Cannes vinner pris för Sommarnattens leende och leder Bergmans steg till Hollywood – det blir en mardröm som lånar sin dämonitet av de alienations-tema Ingmar själv använde effektivt i film efter film, där Bergman är inläst i drömfabriken och letar efter en väg ut.

Sparks' repetetiva slingor från 2000-talet känns igen och det enda bevis för dess efterhängsenhet jag kan anföra är att en sen natt i ett hotellrum i Göteborg vid tiden för festivalen Slottsskogen goes progressive en radio slås på, P1 är inställd och det som strömmar ur högtalaren känns

både bekant och nytt, jag nynnar omedvetet med – det är reprisen av premiärutsändningen av "The Seduction Of Ingmar Bergman".

Berättelsen om Bergmans möte med Hollywood och hans strävan att komma därifrån är välberättad med duktiga svenska skådespelare (Jonas Malm sjö, Elin Klinga m.fl.) och med Ron och Russell närmast som bifigurer, enda smolken må vara att det hela avslutas litet väl abrupt, närmast en ghost in the machine-lösning för att få fram ett slags lyckligt slut, vilket känns inkonsekvent och bryter mot den stämning som byggts upp – men det är kanske bara jag.

Sveriges Radio gav ut cd:n med "The Seduction Of Ingmar Bergman" men det finns fortfarande inte en internationell, kommersiell utgåva – förutom denna fantastiska box Sparks' management själva utgett, där \$80 ger dig en dubbel-lp med den svensk-språkiga versionen, en dubbel-lp och en cd med den engelskspråkiga (men ingen cd med den svenskspråkiga versionen, det medges, då får man skaffa SR:s begränsade utgåva) i en 12"-box med av Mael Bros. signerat libretto. Tung, vacker, enastående, platsar i skivhyllan tillsammans med skrytupplagan av King Crimson's "In The Court Of The Crimson King" (som också är en rålig box med mängder av versioner av debutalbumet).

Min enda fråga är: vart tar bröderna Mael vägen nu?

Text av Gunnar Danielsson

Ensammast i stan

Ett vagt barndomsminne. Det sas att om man lyckades göra ett visst antal rökringar, och sedan blåste en mindre rökring genom dessa, skulle man få gratis cigaretter för resten av livet. Fick man dessutom lungcancer kunde man ju alltid stämma tobaksbolaget. Philip Morris, tror jag det var.

Jag tänder en sticka, placerar den i ett rökelsekar och slår mig ner framför dumburken. Kanske är det stimulerande, till och med befriande att zappa runt i ett utbud av program som jag vet inte når upp till min intellektuella nivå. Hur kan jag vara så säker på det? Intelligens? Både svårstavat och mångtydigt. En vit kvinna runt trettio, så korpulent att en fullgången graviditet knappast skulle ha märkts, beklagar att hon inte klarar av att uppfostra sina åtta barn. Under tårar avslöjar hon att ytterligare ett år på väg. En väninna bannar henne för att hon inte daskar ungarna i baken när dom är olydiga. Då tjoar och applåderar publiken. Man zoomar in närbilder på hänfulla och fördömande ansikten.

"De har ingen respekt", säger en 180-kilos tatuerad pojkvän med guldglänsande cykelkedjor runt halsen. "Pappa slog mig och se! Jag har ett bra jobb idag." "Mamma gav mig livet. Och hon kan ta det ifrån mig." Jag lutar mig tillbaka i fåtöljen, låter nattrepsen av Ricki Lake skölja bort de sista kornen av förstånd. Plötsligt tänds scenen upp. En ung, svart kvinna skriker ut sin lycka över att få träffa den framgångsrike, avgudade artisten. Ögonhålorna vätskefylls när han framför sin senaste singel i välrepererad playback, exklusivt för den lamslagna beundrinnan. Häller upp en whisky, tänder en cigarr Tar upp ur fodralet min favoritgitarr Slår ett G –ackord så som jag är van Och sjunger om att jag är ensammast i stan

**Min älskade, hon vet precis hur allt ska va´
Min älskade, hon vet precis allt som jag vill ha
Hennes kärlek ren och frisk, som vatten från en kran
Men källorna har sinat, och jag är ensammast i stan**

**Står här vid ett vägskäl med en påse i min hand
Alla dessa måsten, jag måste ro i land
Kvinnan mitt emot har hund och fyra barn
Omgiven av spöken är jag ensammast i stan**

**Ska man äta soppa med Djävulen nå'n gång
Då får man ha en sked som är mycket lång
Den enda blick jag möter är från mamma Scan
När jag steker köttbullar ensammast i stan**

**Förlåt mig nu för allting, litet så som stort
Själv får jag förlåta, det jag inte gjort
Jag ville vara cowboy, men jag var indian
Efter sista striden är jag ensammast i stan**

David Sylvian

Copyright David Sylvian / Opium (Arts) Ltd.

A DINER CALLED HEAVEN

Observing the criteria
All the usual signs
Fist at the back of the neck
Mind-strained
A stranger to clarity, an impotent thing.

At breakfast she called, requests only now
Wanted to know what time I'd be home
How late could I leave it?
Another man in my place
My children's hearts scattered
Rebounding against nothing more solid than shifting intimacies

In a diner called Heaven
Pancakes and coffee
Judy Garland's belted dramatics dwarfed by the tiny speaker system

"God help me, God help me"
An elderly lady at the counter seized by a fit of sneezing
Neck lodged at right angles to her body hit by tremor after tremor
Her mantra repeated with weary resignation
The place is emptying out
Sunday morning rush is over
The black waitress (one is tempted to say 'negro') an apparition
Partially eradicated
She walks at a pace practiced by monks
But re-shuffled, made her own.
Rake thin, beautiful bones of enormous fragility
Hard not to admire the effort of will summoned to plough on.
My age? Older, though hard to tell
Clothing well cared for
Crisp whites, impenetrable blacks
Lint free
History worn on the surface
Pervasive as perfume
If I concentrate hard enough I'll absorb
All there is to know about her
I fill with an improbable affection

Her presence in the moment lacks conviction
The result of some terrible compromise with the past
She's survived whatever once threatened to erase her
The present propelling her forwards despite the anchor of memory
If we could will the heart to immobility
How many left standing?

Second wave, pancakes
coffee or tea
I wonder, is it possible
to love someone
who doesn't know
sorrow?

Poem/Dikt

Lee Ranaldo (Sonic Youth)

laundering boyhood

unrequited shiv dapples
layman's corrupt future
dusky in buttress
–you gonna look rich
for a fraction, rainstorm–

on sundew it's cornfield
his watch in mohair housefly

wrongful caribou consort
pyramids become frescoes
Carla's britches dapple
lengthening the shadows

Copenhagen rebellion
erectile contrabass
looking for geeks in Tennessee
Greenland dwarfs
Jericho oysters
destroy the temple

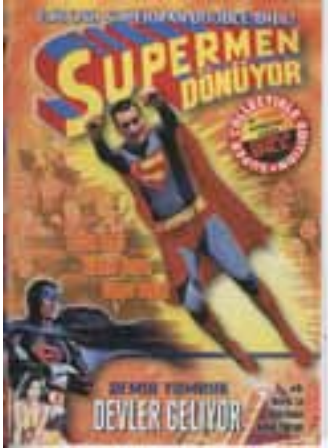

Turkisk vikingafilm där alla fördomar om de nordiska barbarerna besannas. Tarkans älskade hund Turk blir mördad av vikingar som kommit till Turkiet. Då är måttet rågat och Tarkan bestämmer sig för att hämnas Kurt och döda alla vikingar som finns!! (etnisk rensning). Vikingarna är riktigt barbariska och ägnar sig enbart åt att supa, klubba ner alla de kan + varandra. Kvinnor slänger de över axeln och springer iväg med om de inte blir nerklubbade av en svartsjuk vikingkompis.

De offer sina fiender till en gigantisk bläckfisk som skulle göra Ed Wood avundsjuk.

Här har man använt sig av blonda lös-mustascer och blonda peruker. När inte perukerna har räckt till, har man använt orange moped-sadelsöverdrag som man kunde se på mången Puch Dakota på 70-talet. Det funkar minst lika bra. Musiken är ifrån gamla västerfilmer, bl.a Sergio Leones "Harmonica" och Strauss "Also sprach Zarathustra" ifrån filmen 2001.

Det är ett otroligt tempo med mycket action genom hela filmen och verkligen tätt mellan skratten. Faktiskt så bra så att man gärna ser om den igen.

"Turkish Superman" (Kunt Tulgar, 1979) Här slår vi Ed Wood på fingrarna!! Julgranskulorna som ska föreställa planeter hänger i synliga linor i inledningen av filmen. Redan här inser man att det bådär gott. En oför-glömlig scen är när Stålmännens (Tayfun) mamma och pappa ska förklara för honom att han inte är deras riktiga son, utan att han landade med ett rymdskepp i trädgården när han var liten. Dessutom framförs det med dramatisk musik i bakgrunden. När han flyger har man använt liten docka med en fläkt framför, så att man ser att manteln fladdrar för vinden. Det bjuds på mycket action och filmen är gjord i bra tempo, musiken är hämtad ifrån originalet.

Den stackars regissören Kunt Tulgar hade verkligen sitt rykte emot sig. När man försökte sälja filmen utomlands så censurerades ifrån direkt när hans namn kom upp i för-texterna, och då hade inte filmen ens hun-nit börja.

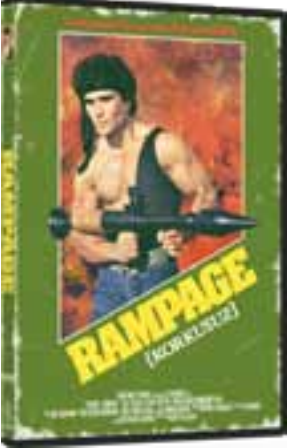

"Star Wars" eller "The man who saves the world" är en av Turkiets bästa! Den här filmen har inte kostat många slantar. Under rymdskeppsstriderna har man använt sig av bakprojektion med originalfilmen i fel format (!!). Samtidig som Luke och Han solo sitter i cockpit med moped-hjälmår och hörlurar. Dessutom har man fläskat på med allt som går. Det är mycket kung fu och macho repliker. Prinsessan Leia är ännu sexigare och Darth Vader är ondare än någonsin och åter hjärnor. Man slåss med cardboard-svärd mot monster i Musse Pigg-dräkter och huvudpersoner-nas träningspass bara måste ses! Musi-ken är inte dum heller, här har man stultit hej vilt ifrån Indiana Jones, Star Wars och även Wagners "Valkyriernas Ritt" stoppas in ideligen. Man har även kyckats få in alla världens religioner i ploten som om det inte var tillräckligt med den andra röran.

"Devadam", eller "3 Mighty men" på engelska.

Mexikanska wrestling-hjälten Santo och Captain America kallas in för att förgöra den onde Spindelmannen som plundrar Turkiet på konstskatter. Som vanligt är det Istanbul som är världens och händelsernas centrum och det bjuds på fartfylld action i härliga miljöer. Det är svårt att hänga med i svängarna och alla otaliga kung fu slagsmål där Spindelmannan hela tiden slinker undan. Filmen blir aldrig tråkig, men man sitter som ett fån och undrar vad det är som händer egentligen. Varför snackar både Santo & Captain America flytande turkiska? varför har Spindelmannan blivit en bad guy? Varför spelades den här filmen in överhuvudtaget? Om Kapten Zoom också dyker upp, skulle jag inte alls bli förvånad.

Turkey doesn't have an army-they have Serdar!!

"Rambo" (Rampage) är regisserad av Cetin Inanc som även gjort Turkiska "Star Wars" och "Jaws".

Filmen är väldigt amerikansk och imperialistisk i sitt upplägg. Här infiltrerar Serdar en grupp kurdiska rebell-er som först tagit honom till fånga och precis som i amerikanska filmer och i verkligheten tituleras alla fiender som "terrorister".

Och när han binder på sig sitt pannband förstår man att nu blir det allvar. En av filmens höjdpunkter är att den Bazooka-beväpnade Serdar hittar gamla granater som ligger och skräpar lite överallt när han behöver ammunition.

Superman Serdar Devadam

Tarkan Star Wars

Turkiets filmhistoriavar började inte förrän på 50-talet med filmen "Dracula in Istanbul" av filmproducenten Turgut Demirag. Demirag hade lärt sig sitt yrke i Hollywood och anställde en teaterregissör: Mehmet Muhtar. Det fanns inga utbildningar eller filmkurser av något slag, utan alla regissörer och filmarbetare lärde sig genom att se västerländska filmer och helt enkelt plugga in dem. Kanske det var därför det mest var "fantastiska filmer" som gjordes. (Skräck, fantasy, äventyr och superhjältar av alla de slag). Storhetstiden var från 1960–1980, innan militärdiktaturen tog vid. Före 1980 hade man väldigt mycket konstnärlig frihet och gjorde allt som fanns i övriga världen. Det gjordes allt från porrfilm, action, splatter, komedier m.m.

Det Turkiet är mest känt för är alla remakes av västerländsk film, speciellt storfilmerna. Vilka gjordes med minimal eller ingen budget alls. Det blev både billigare och bättre att göra filmerna själva än att importera dem. Faktum är att de blev bättre, i alla fall mer underhållande.

Alla som sett Jack Black och hans kompis i "Be kind rewind" vet vad jag talar om här.

Man gjorde inte bara remakes, man ville göra dem bättre än originalen också, göra dem spicy. Man tänkte – EXTRA ALLT!! På med stark sås, hoummus, och mycket vitlök !! Detta gör filmerna underhållande och de blir aldrig tråkiga. Det är alltid högt tempo till skillnad från andra kalkonfilmer från övriga världen.

I Star Wars har man t.ex stoppat in extra mycket kung fu och action, till och med lite sex.

Amerikanerna och Hollywood har mycket att lära här: När de gör remakes av europeisk eller österländsk film iUSA, så tar man bort och slipar ner allt som sticker ut. Man lägger till ett lyckligt slut och stöper om filmerna så det ska passa publiken (tror man).

I USA ger man filmerna prozac, i Turkiet ger man filmerna centralstimulerande och fyrverkerier!!

Filmerna är kult och har blivit populära igen. Över hela världen startas filmklubbar där dessa filmer visas inför förvånad publik.

Filmerna kan beställas genom filmentusiasterna Onar Films som försöker rädda dessa svåråtkomliga pärlor och ge ut dom med engelsk text och roligt extramaterial.

www.onarfilms.com

LUGER I SAMARBETE MED TELIA PRESENTERAR

M.I.A. LCD SOUNDSYSTEM
JONSI PAUL WELER
PANEMENTA ROUX
Q-TIP THE XX BEACH HOUSE
THE NATIONAL MIKE SNOW
LOCAL NATIVES GIRLS
THE RADIO DEPT.
MARINA & THE DIAMONDS

STAY OUT WEST

CYMBALS EAT GUITARS/SAMLING
SURFER BLOOD/BASIA BULAT/REAL ESTATE
TAILEST MAN ON EARTH/TUNE-YARDS/SLEIGH BELLS

KÖP DINA BILJETTER PÅ
WWW.WAYOUTWEST.SE
eller ring Eventims telefonbokning på 0771-651 000, www.eventim.se
Biljetter kan även köpas på www.sj.se/upplevelser, 0771-75 75 75
i SJ Resebutik eller på Bengans och Pusterviks biljetter.

way out west
—GÖTEBORG 12-14 AUG 2010—

PRESENTÖR
TELIA
telia.se/musik

HUVUDSPONSORER

SPONSORER

PARTNER

Filmrec...

London River

Fransk arthouse med fint och viktigt budskap, kan det vara något? Rachid Bouchareb som gjorde Infödd Soldat har nu gjort ett minst sagt lågmält drama om fördomar.

Brenda Blethyn från Försoning och mycket annat, är änkan Elisabeth som bor ensam på ön Guernsey där hon mest jobbar i sin trädgård. Året är 2005 och på TV-nyheterna rapporteras om bombdåden i centrala London. Elisabeth blir förskräckt - hennes unga dotter bor ju där! Hon ringer dottern upprepade gånger utan att nå henne, så Elisabeth packar väskan och åker till storstan.

Samtidigt anländer afrikanen Ousmane (Sotigui Kouyaté) - åldrad, lång och ranglig - till London. Han har bott i Frankrike i femton år, men nu vill hans gamla fru i Afrika att han ska leta upp sonen som försvunnit i London. Ousmane har inte sett killen sedan han var sex år gammal. Sonen, inte Ousmane.

Det bär sig inte bättre än att Elisabeth och Ousmane springer på varandra för jämnan. Ousmane pratar bara franska, men det gör inget, för Elisabeth kan franska. Det kan de flesta andra i filmen också. Allt pekar på att Elisabeths dotter har ihop det med Ousmanes grabb och att de har stuckit tillsammans - eller sprängts

i luften. Men protestanten Elisabeth kan omöjligt acceptera att hennes dotter lever ihop med en muslim!

Elisabeth går omkring i London som en vresig kärring från sverigedemokraterna. Hon betar sig illa och den snälle Ousmane ser ledsen ut. Men gissa vad - med tiden inser förstås Elisabeth att muslimer är människor de med. Filmens budskap står ut som en neonskylt.

London River känns märkligt ... ofärdig. Eller vad jag ska säga. Filmen känns som en novellfilm som förlängts till långfilmsformat, vilket innebär att stora delar är totalt händelselösa eller meningslösa. Okej, de ska väl vara poetiska och meditativa, men de blir mest sega och tråkiga.

Regi och dialog är lite valhant ibland och det hela påminner om en studentfilm. Samtidigt kan jag inte tycka illa om filmen. Det är ju inte skräp, men med sitt överdrivet uppenbara budskap och sättet den är gjord på, blir London River bara ännu en trist meningslöshet jag snart kommer att ha glömt bort.

2/5

Nowhere Boy

Beatles må vara världens mest kända popband och extremt inflytelserika, men för mig personligen har de inte betydtt någonting alls. Eftersom jag inte intresserat mig för Beatles, har jag aldrig intresserat mig för bandmedlemmarnas liv. Jag vet egentligen inget om dem, inget om deras uppväxt och hur de träffades. Jag har aldrig funderat över saken.

I Sam Taylor Woods drama Nowhere Boy berättas det om John Lennons (Aaron Johnson) liv som tonåring i slutet av 1950-talet. Han växer upp hos onkel George och moster Mimi - en väldigt sträng och snipig Kristin Scott Thomas - men så går George och dör. På begravningen dyker det upp en rödhårig, för John okänd kvinna; Julia (Anne-Marie Duff). Julia visar sig vara Johns riktiga mamma, ett lösaktigt stycke som inte fick behålla vårdnaden om sonen.

Mimi kräver att John gör bra ifrån sig i skolan, men John vill bara spela rock'n'roll. Han söker upp sin mor och börjar umgås med henne, och av en tillfällighet är hon en riktig partybrud som kan mycket om populärmusik. Fast det är en hel del som inte riktigt stämmer med Julia, med hennes sätt att bete sig, och det nyblivna förhållandet mellan moder och son blir ibland nästan incestuöst.

John samlar ihop några killar på skolan för att bilda skiffelbandet The Quarrymen ("Men vi kan ju inte spela några instrument!") - "Det är skiffel, man behöver inte kunna spela!") och de anlitas för fler och fler spelningar. John introduceras för kompisars kompisar, en av dem är Paul McCartney (Thomas Sangster), som vet allt och genast blir medlem i bandet, och senare dyker George upp.

Samtidigt har John problem i hemmet. Han bråkar konstant med Mimi, men det blir strul även med Ju-

lia. John anlägger en look liknande en förbannad Peter Sellers och går mest omkring och betar sig illa, han är en väldigt lynnig typ som ibland får raseriutbrott. Speciellt sympatisk är han inte, men får nya tjejer jämt och ständigt. Och det går ju bra för bandet.

Filmen är aningen ojämn. Så länge det är drama; när det handlar om John Lennons familjeförhållanden är det bra och intressant - att det är välspelat behöver jag inte nämna. Hur mycket av detta som är sant har jag ingen aning om, jag kan mycket väl köpa det som sanningen, men jag utgår från att modifikationer gjorts. Däremot är delarna med rockbandet alldeles för klyschiga. Det är den gamla vanliga "bilda band-filmen" och faktum är att sättet det skildras på inte ligger så långt ifrån gamla Mickey Rooney-filmer där de ska sätta upp en amatörshow på gården för att samla in pengar. The Beatles nämns aldrig i filmen och inga av deras låtar spelas.

Av den här filmen fick jag lära mig att John Lennon såg ut som Stålmannen när han var ung, medan Paul McCartney såg ut som Jimmy Olsen. Däremot såg den femårige Lennon - som dyker upp i korta flashbacks - ut som Paul McCartney.

3/5

En profet

Filmen handlar om nittonårige Malik El Djebena (Tahar Rahim) som dömts till sex år i fängelse efter att ha knivskurit en polis. När han först hamnar bakom murarna befinner han sig långst ner på skalan, han är bara en "liten arab".

Fängelset styrs av korsikanske gangstern César Luciani (Niels Aresttrup) och hans män. De sköter allt, inklusive den (självfallet) korrupte fängelsedirektören. Malik kontaktas av Luciani. Det har anlänt en viktig arab till fängelset, och denne måste dödas. Malik får i uppdrag att mörda araben - om han inte lyder kommer även Malik att dödas. Om han däremot gör som han beordrats, kommer han att stå under Lucianis beskydd.

Att döda araben med ett rakblad gömt i munnen är inte det lättaste. Malik övar länge och är nära att misslyckas med dådet, men till slut ligger offret död i en stor blodpöl.

Från och med nu avancerar Malik i fängelset. Han är fortfarande långt ner i hierarkin och hjälper främst till med att fixa kaffe och andra småsaker, men medan åren går blir Maliks insatser allt viktigare. Han börjar få dagspermissioner, och under dessa utför han viktiga uppdrag åt gangstrarna.

Men han påminns hela tiden om det där första mordet. Den mördade araben dyker konstant upp i Maliks cell och levererar visdomsord. Malik utbildar sig, lär sig läsa och skriva, och verkar nästan kunna förutse händelser. Vid ett tillfälle undrar en gangster om Malik är en profet.

En profet är en extremt tung, rå och skitig film. Tonen är grå. Här finns inte mycket utrymme för hopp och glädje, även om det glimmar till då och då. Jag har aldrig tidigare sett en fransk

fängelsefilm, jag har ingen aning om hur franska fängelser fungerar i förhållande till andra länders, men mycket känner man igen från alla amerikanska filmer. Jag måste dock säga att storleken på cellerna förvånar mig, de ser nästan ut som (skitiga) studentlägenheter med en liten avskärmad kokvrå och allt. Och isoleringscellen är tillräckligt stor för att man ska kunna jogga runt i den.

Scenen där Malik skär halsen av araben är vidrig och rätt svår att titta på. Audiards film ligger långt ifrån actionromantiken. Samtidigt fungerar En profet som thriller. Det är spännande. Rollfigurerna och handlingen utvecklas och rör sig framåt; här finns en riktig handling, det är inte bara livet bakom murarna som ska avhandlas rätt upp och ner.

Dock är filmen för lång. Ungefär två och en halv timme. Det hade utan problem gått att kapa ner filmen till två timmar, jag tyckte det blev i sagigaste laget när Malik satt och läste om en "canard" i en ABC-bok för första klass.

Trots detta är En profet en mycket bra film du självklart ska se.

4/5

Flickan från ovan

Det tog senaste filmen Flickan från ovan fem månader att nå svenska biografer. Man kan ju fråga sig varför. I USA hade den endast begränsad biodistribution mead premiär på tre biografer.

Filmen bygger på en bestseller och heter i original The lovely bones - men jag tycker att en mer passande titel är Peter Jackson får hjärnsläpp Uuuu!

Flickan från ovan utspelar sig 1973 i en amerikansk stad. I ett stort hus i ett idylliskt kvarter bor familjen Salmon; Jack (Mark Wahlberg), Abigail (Rachel Weisz), dottern Lindsey (Rose McIver) och fjortonåriga storasystern Susie (Saoirse Ronan), som är flickan från ovan och filmens berättare. Hon börjar med att berätta att hon mördades en dag 1973. Och hon berättar även vem mördaren var; grannen mr Harvey, som trots överdrivet klyschigt spel, peruk och lösmustasch (han ser ut som Peter Stormare) Oscarsnominerades för bästa biroll.

När Susie är på väg hem från skolan dyker Harvey upp och vill visa något fräckt han gjort till traktens ungar: ett underjordiskt lekrum. Fråga mig inte hur han lyckats bygga detta mitt i en åker utan att någon sett honom. Han lurar ner Susie i hålan och så har han ihjäl henne. Och då hamnar Susie i gränslandet mellan död och levande. Tydligen får hon inte kliva hela vägen upp i himlen förrän hon hittats, eller hur det nu var. Så hon traskar omkring i denna värld fylld av avancerade specialeffekter.

Familjen Salmon håller på att gå under av sorg. Polisen letar och letar, men de kan inte hitta Susies lik. Fast de vet att hon är död, de har hittat en massa blod. Mormor Susan Sarandon flyttar hem till familjen - hon tillbringar dagarna med att dricka sprit och fälla vad jag antar ska vara fräsiga visdomsord. Abigail for nog och reser bort och börjar jobba på en plantage. Jack åker på stryk och är nära att dö i en märklig scen som inte riktigt passar in i filmen.

Men både Jack och Lindsey fattar misstankar för den besynnerlige enstöringen mr Harvey... ...Och hela tiden går Susie omkring i sin värld full av starka färger och ljussken. Hon tittar ner på händerna på Jorden och kommenterar detta med halvt viskande röst och lillgamla repliker. Ibland dy-

ker det upp andra mördade barn. De dansar omkring. "It's beautiful!" säger Susie. "Of course it's beautiful - it's heaven!" trumpetar en unge.

Varför ville Peter Jackson filmatisera det här? Har det slagit slint för honom? Filmen känns som en särdeles odramatisk mordthriller (man vet ju redan vem som är mördaren) uppbladd med naivt religiöst mumbojumbo. Det ska mycket till för att göra en film om seriemord på barn löjeväckande, men Jackson har tammefan lyckats med sitt saggiga dödsdrama.

Mark Wahlberg har en tendens att vara blek i de flesta filmer han gör, och även här går han omkring med nollställt ansiktsuttryck. Jag gillar Rachel Weisz, men här har hon inte mycket att göra och reser dessutom bort. Sarandons insats är mest märklig.

Återskapandet av 1973 är fantasiskt väl genomfört, så pass att jag först inte tänkte på det; allting känns naturligt - och det är 1970-talet så som jag minns det. Specialeffekterna är förstås också väldigt bra i det där gränslandet.

Men annars är Flickan från ovan bedrävlig.

Den här filmen gör mig ännu mer nervös inför de kommande Tintinfilmen. Kommer Jackson att sabba seriefavoriten? Kombinationen Jackson och Spielberg skulle kunna vara en duo från helvetet.

2/5

Bokrec...

Juxtapoz Car Culture

Författare: Kevin Thomson
Förlag: Gingko Press

Konsttindningen Juxtapoz ger ibland även ut böcker, och just den här handlar om konst och design som har sina rötter i amerikanskt bilkultur och då speciellt hot rods, lowriders och customs.

Boken täcker allt från riktiga målningar, fotografier, pinstriping till serier teckningar. Alla medverkande har en presentation i både text och bilder, mest bilder vilket också är det rätta när man behandlar design/konst. Det intressanta är att ingen faller utanför ramen fast att det handlar om olika medium. Bilen går ju som en röd tråd genom det hela, men det känns mer som om det handlar om en livsstil än enbart om bilar. Att man inte har med Von Dutch och Ed "Big Daddy" Roth gör ingenting för de finns ändå med mer eller mindre som inspiratörer till många av de medverkande.

Robert Williams är i klass med de ovan nämnda, men som delägare i Juxtapoz så är det väl nästan brottsligt att inte ha med honom. I vilket fall som helst ger boken en suverän inblick i det som kallas car culture. Om du springer på boken så köp den.

Janne Falk

Little Big Man

Författare: Thomas Berger
Översättning: Caj Lundgren.
Förlag: Karneval förlag

På omslaget till Thomas Bergers roman *Little Big Man* finns förstås en bild från filmatiseringen av boken. Dustin Hoffman i huvudrollen, till häst i cheyenneutstyrsel, i en av 1900-talets storfilmer, signerad Arthur Penn. Inramningen är en urgammal gubbes, Jack Crabbs, berättelse för en fiktiv författare. Den gamles minnen härrör från några decennier på 1800-talet då indianstammarna pressas västerut av en allt mer hårdför amerikansk expansionspolitik. Men de innehåller också indianernas stora seger vid Little Bighorn 1876, där general Custers trupper medgjordes och generalen själv dödades.

När Crabb var i tioårsåldern utsätts hans familj för ett indianöverfall och pojken hamnar hos cheyennerna där han vistas i fem år. Han lär sig deras språk, inordnas i deras kultur och får sitt indiannamn – Little Big Man.

Femton år gammal lämnar han cheyennerna och hankar sig fram på diverse arbeten i Mellanvästern. Sedan pendlar hans liv mellan indianer och vita. Han slinker in och ut i de båda konträra kulturerna och sjunger Ray Charles. På samma gång tecknas ett Tyskland som sakta hämtar sig efter kriget.

Crabb provar på alla vid den tiden tänkbara sysselsättningar, rallare, pokerhaj, buffeljägare, kusk etc. Och han träffar på allehanda skumma figurer som sällan talar om det egentliga syftet med sina gärningar. Här liknar de den amerikanska staten som bröt de flesta kontrakt med indianstammarna om landområden redan innan de börjat gälla.

Berger har med *Little Big Man* skapat en roman som ger en god bild av några avgörande decennier i USA:s historia. Mycket humor och självironi flödar ur den gamles mun och det är ingalunda någon skönmålning av indiankulturen. Motsättningar mellan stammar döljs inte. Ändå förstår man rätt väl att de inte hade en chans mot den framvältrande västerländska civilisationen, krossande allt i sin väg. Men ett svidande nederlag vederfors den ändå vid Little Bighorn.

Little Big Man är intressant på många sätt men blir ibland något långrandig i återgivningen av Crabbs eskapader. I det här fallet överglänser, för ovanlighetens skull, filmen sin romanförlaga.

Jan Erik Bornlid

En tyst minut

Författare: Siegfried Lenz
Förlag: Thorén & Lindskog

Siegfried Lenz är född 1926, en av Tysklands mest lästa berättare. Han var en i Gruppe 47, den legendariska författarsammanslutningen som efter kriget åter satte tysk litteratur på världskartan.

Detta är ett sent verk av Lenz. En tyst minut/Schweigeminute kom ut 2008. Med ålderns perspektiv målar han upp en sorglig och vemodigt vacker kärlekshistoria mellan gymnassisten Christian och hans unga, vackra engelsklärare Stella.

Det finns inget sökt eller spekulativt. Lenz är berättelsens mästare som slippar varje ord och väger varje mening. Allt för framåt samtidigt som rum i tiden skapas, vyer vidgas för den unge gymnassistens bultande sinnen tända av kärleken. Det är mycket vackert.

Och berättelsen börjar under minnesstunden efter Stella. Hon är alltså död. Hur det gick till får vi inte veta förrän på slutet. Mellan dessa två punkter rullas minnena från sommarens förälskelse upp. Livet i den lilla kuststaden skildras, det är 50-tal. Genom ett par enkla angivelser skapar Lenz ett musikaliskt rum av åtrå och oskuld. I radion spelar Benny Goodman och sjunger Ray Charles. På samma gång tecknas ett Tyskland som sakta hämtar sig efter kriget.

Det är i denna litet nymornade ännu sargade omgivning kantad av blues-musik och hamnarbete som de två huvudpersonerna avtecknar sig bit för bit. Stellas pappa är krigsveteran och vårdas hemma. Hon förblir gåtfull men efterhand blir hennes konturer skarpare. Den unge Christian drömer omöjliga drömmar om att bilda familj med Stella. Upp över örnen förälskad och precis så underbart barnslig som man blir då.

Det är i mycket en bok fylld av hemligheter. Berättelsen går sin gång, skickligt registrerad – det är en mycket spännande bok. Men egentligen rör sig historien bland sina hemligheter. De tomrums som lämnas i framförallt Stellas person och historia höjer temperaturen åtskilligt. Man läser med andan i halsen, fylld av vemod, inte utan att man blir förälskad i personerna. En hel del står oförklarad. Just därför är boken så strålande.

Det tyska språket har förts över till svenska med varsam hand av Jörn Lindskog. Men vid några tillfällen fann jag lapsusar, som red borde ha lagt märke till. Men det är ingen stor sak.

Det är däremot en stor bok på drygt hundra sidor.

Bokens styrka är nog att den berättas av en drygt 80-årig författare, som betraktar denna sommarpassion, och en grundton ekar från hans skrivkammar, hans skäl att berätta just om Stella och Christian, en förgångelsehistoria, ett requiem i miniformat över dessa evigt förlorade möjligheter och ögonblick, som bor i själva passionen. Som är dess kärna.

Thomas Millroth

Vänta, blinka

Författare: Gunnhild Øyehaug
Förlag: Forum Bokförlag

Vänta, blinka anländer från Norge med spaltmeter av beröm och allehanda fina utmärkelser i bagaget. Insidan på omslaget är en ren norsk blurbfest. Man anar ännu en nordisk kanon, Nya Upplagan skrev ju om den fantastiska Sofi Oksanen från Finland i förra numret.

Det handlar om en samling konstnärligt lagda människor som vi får berättat för oss om i en litet anorlunda stil. Det är som om man får lyssna på någon sorts regi-instruktioner, eller som om någon beskriver en bild för en, eller en film. Det är värt att uppmärksamma det här för det ger en anorlunda upplevelse än vanligt när stycken inleds med "nu ser vi", "han tänker" och "nu till", när berättarrösterna hela tiden förklarar vad "vi" ser. Man blir guidad. Så här kan det låta:

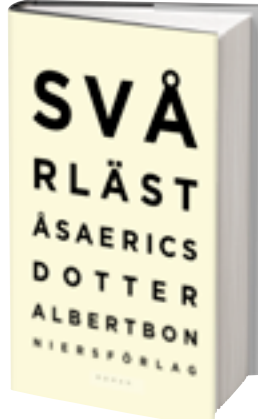
"Det är liksom två parallella historier...//...men vi förmår bara titta på Sigrids ansikte som det är nu, när hon sitter och lyssnar på det han säger: hon lyssnar så uppmärksammat att vi nästan blir fulla av skrott". Rösterna, vi-et i boken, visar sig för övrigt senare vara ett par som säkert får ett och annat litteraturoffer att småle en smula.

Och visst är det "litterärt" men den här gången är det inget att vara rädd för, det fungerar alldeles utmärkt. Berättarstilen ger mer av en visuell känsla än den träigt litteraturvetenskapliga man skulle kunna förvänta sig. Man tänker på filmer, av inceptentsort i första hand men stämningen från t.ex. Lost in translation går inte att komma undan (den filmen och dess regissör Sofia Coppola spelar också mycket riktigt en viss roll i storyn).

Så vad gör folk i den här "bokfilmen"? Jo de letar lycka, träffas, skils, drömmar, performanceart-ar, fiskar, läser Dante, Camus, Kafka, Virginia Woolf och funderar på film och litteraturvetenskap. Det snackas Uma Thurman och Kill Bill och för stora herrskjortor på tjejer. Det lyssnas på PJHarvey. Handlingen far en del i tid och rum, som det skall i modern prosa och det citeras naturligtvis dikter. Livet pågår, skulle man kunna säga, om än med en aning fler kulturreferenser än som vad torde vara normalt även i Norge.

Det är förstaeligt om varningsklockorna, det filmiska till trots, ringer för postmodern tråkprosa. Men bara lugn, själva larmet behöver aldrig gå. Det som gör att man inte osäkrar revolvren och jagar iväg Øyehaug till de mer invecklade kultursidorna är att hon gör det hon gör med en skönt kontrollerad spontanitet (ja faktiskt). Det går aldrig över styr med det postmoderna, metafiktionen eller något annat farligt. Øyehaug har en finurlig och befrande distans till vad som sker. Den här känslan beror nog en del på att hon beskriver vad som verkar vara henne själv som 23 åring (Sigrid) med en varm förståelse. Istället för att vara mitt i förvirringen, så att säga. Eller bittert se tillbaka. Nej, det ligger ett varmt smil över boken och det är en tjugisit filmisk, fräsch och väldigt samtida story. Och jodå, nog är det är en ny norsk stjärna vi har att göra med, en vi gärna läser mer av i framtiden.

Fredrik Hellström

Svårläst

Författare: Åsa Ericsson
Förlag: Albert Bonniers Förlag.

Det är tätt. Prosan är tuktad av hennes poesi. Inom den snäva ramen växer det våldsamt. Texten pressar mot väggarna, slingrar sig framåt sida efter sida.

Åsa Ericsson hör till de språkmedvetna författare som ger en koncentrerad berättelse utan bestsellers glänsande fetma. Orden är karga, meningarna korta. Ändå är det en sidvändare. En av de mest engagerande böcker jag har läst. Den är kort. De dryga 130 sidorna skulle gärna få vara längre. Men de bagnar av innehåll. Det är tätt.

Temat ligger tätt in på huden. Det handlar om längtan. Vad nu denna längtan är för slag. Social? Erotisk? Historiskt betingat? Lusten att vara tvåsam. Att komma nära en annan människa. Bli kvar där.

Är det så omöjligt? Kanske det. Svårigheten bor i denna väntan, en övertygelse att just nu är fel ögonblick. Eller att just en gest, ett val, ett beslut avvaktas. Så förflyter en dag, en kväll, ett möte. Just då det är möjligt måste hon gå, måste han gå. En av de vanligaste scenerna i boken upprepas i olika dräkt: "Jag ska gå. Han kommer inte att försöka stoppa henne. Han har tagit hit henne, det är alltid något. Är det något? Tydligt inte."

Om och om igen som en loop. Det finns ju regler, recept, föreskrifter, men de håller aldrig. "Hur träf-

**Böcker från fem sekel.
Gamla rariteter, nya fynd!**

**ANTIKVARISK
BOKMÄSSA**

**Klosterkyrkan i Ystad
23-24 april**

**Öppet: fredag 16-19
lördag 11-16**

Gratis inträde!

www.antikvariatenpaosterlen.se

tel: 0706-26 99 22

Föreningen Antikvariaten på Österlen i samarbete med Klostret i Ystad

fas man utan text? Det är omöjligt, en person som alltid ställer sig utanför manus."

Kärlek då? Ja, den finns, men inte riktigt. Kanske sex. Slutar likgiltigt. Frukten komma för nära tar över och slumpen som kunde ha spelat med på ett bra sätt. Detta om, som hindrar och gör möjligt – i drömmarna.

Det är ingen mörk bok, bara så undanlidande som oförverkligade ögonblick kan vara. "Och kärlek", skriver Ericsson, "du brukade skriva böcker om kärlek? Det hjälpte inte, någon annan får ta över."

Ändå denna ständiga ringdans där par närmar sig varandra för att åter försvinna.

Två som: möjligt men inte troligt. Så länge som följande sats kan uttalas med njutning: "Det ringer, det är inte henne man vill åt, hon älskar det."

Samtidigt är detta inte en självupptagen självälskande bok, knappast ens en som komplicerar något psyk. Det är handlingarna som studsar mot språkliga omöjligheter, sociala förväntningar.

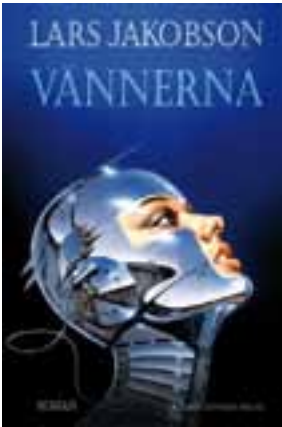
Frågan ständigt: hur nå fram. Konstaterar hela tiden: hur nå ut – ur språket. Våga förlora sig, lätt att säga, när man inte vet vad förlora betyder.

Det är en bok där berättaren har en intensiv relation till – språket. Det bildar ens rum, det skapar värld för dagens utveckling. Trots dataväldnaden Rokkas märkliga "väsen", hologramkompisar och den groteska Per Albin byggnaden så känns väldigt mycket...plausibelt. Vännerna känns viktig även i "konkret" nutid, den diskuterar angelägenheter, FRA; invandring, terrorism, uppfattning av jaget, folkhemmet, övervakning med mera. Efter 500 sidor och de timmar det tar att plöja igenom dem allihop så sitter man där med en smula oro.

Men man får en del i bonus. Jakobson citerar allt från Francios de la Rochefoucauld till Perssons Pack. Han "visar" att Björn Ranelid pratar om sig själv och gör det med ett språk som "enbart är performativt" och han reder ut hur det gick till när Garry Kasparov förlorade mot Deep Blue när det begav sig (AI behövdes inte, Kasparov fick spö ändå). Han förklarar finanskrisen på några rader och kallar postmodern ett "till intet förpliktande skällsord" (precis).

Genom hela berättelsen så går det flera trådar, men en av de rödaste, om uttrycket tillåts, är det om Turlings test, dvs ett test som används för att avgöra om en maskin är mänsklig. Jakobson vänder även testet mot människan i boken, ubersmart som han är. En människa utan känslor, är det en människa? Nå, Turlings test skulle antagligen döma det som fullt mänskligt att känna att Vännerna är bra men samtidigt rätt tunga grejjer.

Thomas Millroth

Vännerna
Författare: Lars Jakobson
Förlag: Bonnier

Vännerna är ett vidunder till bok, 500 sidor och det är inte precis simpel prosa vi snackar om. Det är en story om ett framtida (ganska nära framtida) Sverige där samhället verkar kusligt bekant trots att total övervakning råder, företag har tagit över begreppet folkhemmet och byggt ett jättacentrum i form av Per Albin Hanssons huvud. Hologram och inhyrda skådespelare med rätt stil fyller flygplan och kaféer och den privata sjukvården har sparat ur. En Rokka är den store företagsledaren som efter sin död (för han är väl död?) lever vidare som en AI, en artificiell intelligens, och med hjälp av nätverk av övervakningssystem och register ser allt, nästan. Några mänskliga figurer befolkar romanen också, Anncha som jobbar som skådis i verkligheten och uppträder som statusförebild i en sorts driven social marketing. David, hologrammakare. Åsa, som hänsynslöst och utan skrupler utnyttjar gamla för att tjäna pengar på privat åldringsvård (tänk filmen "Seven" med Brad Pitt och Co och på stackaren i sängen som hölls vid liv i det där ruggiga rummet så har ni käns-lan). En polisman som tar lagen i egna händer och gör upp med Åsas kumpan Jan i en tortyrscen som heter duga. Till exempel. Boken växlar mellan berättande om de här och en del andra personer och essä-liknande avsnitt som ibland är hundra sidor långa, ibland korta och alltid spränglärda. De här resonemangen är inte alltid skitroliga men allt kan inte va latjjo här i världen. Det skadar inte med lite tuggmotstånd. Man läser allt det här med en känsla av att den här mardrömmen faktiskt inte ligger särskilt långt utom räckhåll för dagens utveckling. Trots dataväldnaden Rokkas märkliga "väsen", hologramkompisar och den groteska Per Albin byggnaden så känns väldigt mycket...plausibelt. Vännerna känns viktig även i "konkret" nutid, den diskuterar angelägenheter, FRA; invandring, terrorism, uppfattning av jaget, folkhemmet, övervakning med mera. Efter 500 sidor och de timmar det tar att plöja igenom dem allihop så sitter man där med en smula oro. Men man får en del i bonus. Jakobson citerar allt från Francios de la Rochefoucauld till Perssons Pack. Han "visar" att Björn Ranelid pratar om sig själv och gör det med ett språk som "enbart är performativt" och han reder ut hur det gick till när Garry Kasparov förlorade mot Deep Blue när det begav sig (AI behövdes inte, Kasparov fick spö ändå). Han förklarar finanskrisen på några rader och kallar postmodern ett "till intet förpliktande skällsord" (precis).

Genom hela berättelsen så går det flera trådar, men en av de rödaste, om uttrycket tillåts, är det om Turlings test, dvs ett test som används för att avgöra om en maskin är mänsklig. Jakobson vänder även testet mot människan i boken, ubersmart som han är. En människa utan känslor, är det en människa? Nå, Turlings test skulle antagligen döma det som fullt mänskligt att känna att Vännerna är bra men samtidigt rätt tunga grejjer.

Fredrik Hellström

Skivrec...

Teddybears / Devil's music – SONY Music Entertainment Sweden

Det är som vanligt skoj med musik som gäller. Devil's music är smart, vuxen, cool rock med glimten i ögat. Det är musikalisk upptäckarglädje med oceaner av självförtroende och kreativitet. Som förra gången är en samling hårdingar (låter det som) ur näverket inbjudna till kalaset. Flaming Lips, Eve och B-52's och en hel hög andra dyker upp här. Lattjo det också. Man kommer att tänka på en massa andra band; Basement Jaxx kanske, Gorillaz... Kraftwerk ekar i en del hörn tycker jag. Den riktigt insnöade kan säkert rada upp många fler. Själv kommer jag även att tänka på attityden hos gamla Fun Lovin' Criminals men Teddybears är roligare och bättre. Igenom allt det här refererandet och trots alla gäster så är bandets sköna gängkänsla intakt. Gott. På Fresh (från 2004) fanns det en hel del fenomenala ramsor som satte sig, den här gången är det några läckra hooks som hänger sig kvar. Stjärnorna får ursäkt men det är de sakerna som fåster. Jag själv kan inte sluta nynna på "Crystal Meth Christian" och det är ju också en extramsa att få på skallen. Tyvärr är skivan ojämn. Här finns två instrumentala fillers utan större attraktionskraft och jag tycker en del, tex Cho Cha och Wolfman, bara funkare sådär medan "Rocket scientist (med Eve)", "Devil's music" och nämnda "Crystal Meth Christian" får mig att blåsa ut öronen varje gång.

3/5

Fredrik Hellström

KHOMA A final storm (Selective notes)

Storbandet Khoma har i sina största stunder drygt femton medlemmar. Bandet består av medlemmar från Cult of Luna, Deportees och Perishers och spelar någon typ av emotionell hårdrock med hardcore och poprötter. Visst låter det som en märklig blandning men den fungerar och Khomas musik är både känslig och hård. Sångaren Jan Jämte har en uttrycksfull röst som är både känslig och rå när så krävs. Gitarristen Johannes Persson lägger feta ackord som fyller ut och driver musiken framåt. I Khomas musik är det inte solon eller enskilda insatser som styr utan det är kollektivet som är i fokus. Efter tre års nästintill total tystnad är de tillbaka med plattan A final storm. En platta där de tar sin musik ännu ett steg framåt och där de i mångt och mycket funnit sin form där dramatik blandas med stunder av lung och harmoni. Med hjälp av Anders Fridén (In Flames) och Daniel Tivemark (In Flames manager) har de hittat en plats att utveckla sin musik på, låta den blomma ut och växa sig stark. Khomas musik är som livet självt. Man kastar sig mellan hopp och förtvivlan, aggressivitet och ren harmoni.

4/5

Jerry Prütz

Di Leva / Lovestar (Universal)

Numera ingår Di Leva i termen storpack. Detta är en renodlad coverplatta där Di Leva väljer att tolka personliga favoriter, och musiksmaken är det inget fel på, men, varför? Och för vem? Vem vill höra Gävle-Jesus framföra tunga låtar som "Personal Jesus", "Pride" och "Rockin' in a free world" i billiga lågpris-varuhusversioner? Detta är kanske tänkt att enbart fungera som bakgrundsmusik till en färganalys, möjligtvis aurafotografering eller på ett uppsluppet Tupperware-party, i så fall kan detta fungera, i övrigt går det inte att ta på allvar.

1/5

Lars Yngve

New Tango Orchestra / Vesper (Hoob Records 015)

NTO är cellisten Johanna Dahl, gitarristen Peter Gran, pianisten Thomas Gustavsson, basisten Josef Kallerdahl, violinisten, Livet Nord och bandoneospelaren Per Störby. De spelar tango. Inget konstigt alls. Ny tango att lyssna till. Formen liknar klassisk kammarmusik. Den är stram och genomarbetad, klangen är stråkig med starka accentueringar av elektrisk gitarr, som också stilistiskt ibland kan sticka ut och krydda. Stråkarna skapar ett sug som liknar dansen tango (tror jag, jag har bara sett andra dansa!). Det är sinnligt, dröjande, tätt. Över alltsammans rör sig drömskt en bandoneon. Det där speciella drag-spelet som ger denna musik sin identitet. Detta är musik att sätta på med sin älskling i närheten.

4/5

Thomas Millroth

Inner Mountain Flame / Celestial Mechanics (Poison Tree Recordings)

Kör Entombed, Black Sabbath och Kyuss i en mixer. Krydda med Mastodon och lite Isis, smaka av med ett gott skänkskt humör och du har Inner Mountain Flame. Simrishamsbandet har blivit med ny platta och skaffat sig ytterligare en medlem sedan vi sist hörde från dem. Plattan slår lika hårt som finanaskrisen mot bilindustrin. Jag gillar mycket med denna platta men bandets i högsta grad tuffa musik är både hård och svängigt på ett sätt som inte hörts sedan Panteras glansdagar.

4/5

Jerry Prütz

DUNDERTÅGET Dom feta åren är förbi (Razzia)

Så befriande det är med ett band som Dundertåget. Allt låter så enkelt, som om varje låt var ihopsnodd på tio minuter medan kaffepannan puttrar på spisen. Självklart är det inte så utan allt är uttänkt in i minsta detalj för att citera Jönssonligan. Förstlingsverket Skaffa ny frisyр var egentligen bara Thunder Express låtar men med svenska texter, några av Stefan Sundström, och några från bandets egen penna. Resultatet var smält sensationellt och spelningarna som följde på plattan var explosiva urladdningar av lika delar energi och attityd. Nya plattan Dom feta åren är förbi är ännu ett steg framåt. Texterna är bättre och vassare samtidigt som musiken är lika avslappnat skön. Rötterna finns i 70-talet och jag vet att "Strängen" är mycket influerad av både Johnny Winter och Billy Gibbons (ZZ-Top) och hur dessa låt under sent tjuettial och tidigt åttiotal. Första spåret från nya plattan Bara till besvär sätter tonen för hela plattan med sitt primitiva sväng och sin glimten i ögat text. "Strängen" är en alldeles utmärkt gitarrist med fin ton i sin gitarr, att han sedan vågar ta ut svängarna och bjuda på några riktigt blixtrande solon ger självklart en guldstjärna i min bok.

4/5

Jerry Prütz

Harlem / Hippies (Matador)

Än så länge finns det fortfarande de som vill göra musik enkelt, i bandformat, med fokus på låtarna. Textastrion Harlem gör musik som doftar instängd källarlokar och dragigt garage (alla som lirar i band vet vad jag pratar om här) på samma gång. Det är skramliga gitarrer, plåtiga fjäderreverb och snedsång, och helt fantastiskt! Låtarna är hur bra som helst, en och annan fras känns nog igen från någon tidsperiod inom popmusikens historia, och framföres med glöd och innerlig entusiasm.

5/5

Tord Johnsson

Paul Weller / Wake up the nation (Universal)

Wake up the nation dyker upp bara någon dag för pressläggning men nu har Paul Weller den goda smaken att göra väldigt korta låtar så skivan hinner snurra rätt många gånger trots det korta varslet. De flesta låtarna är runt två minuter, bara en över fyra. Lars Yngve står och frustar vid mailboxen i väntan på tryck så det är lika bra att gå rakt sak. Det är en grym energi i den gamle hjälten, den märks mer i musiken än i agiterandet. Jag läser på nätet att Weller själv kallar plattan politisk med litet p, titeln till trots. Bara så ni vet. Nationen skall tydligen väckas med skramlig soul istället och det är väl en revolution man kan applådera rakt av, särskilt när den springer ur så läckra traditioner. Tänk Jams sista platta, Weller själv, blandat med Elvis Costellos Get Happy, Motown och andra amerikanska varianter av det här, Little Stevens första soloplatta kanske, Southside Johnny... Beatles osv.Jag undrar förresten vad det är för något som gör att så många av de gamla hjältarna låter lika bra som någonsin, det är märkvärdigt. Nå, vad det beror på hinner vi inte reda ut just nu, Yngve står och... ja ni vet. Så tillbaka till skivan. Låtarna! På det gottaste direkt, No tears to Cry tex. är en fantastisk låt som sammanfattar hela köret. Det låter som om just Southside Johnny & the Astbury Jukes vaknat upp och gjort sitt livs singel ihop med hela Motowns band och Elvis Costello i maskinrummet. Weller själv är helt uppe i låten, det är tametusan fenomenalt. Bara den är värd att skaffa cd:n för (ja jag vet att man snor låtarna en och en nuförtiden eller kör dem på Spotify, men cd, eller helst vinyl, bör köpas av den anledningen att de sura mp3 filer man kommer över helt enkelt låter bedrövligt i jämförelse). Det finns mycket i närheten av No tears to Crys kaliber men den låten står ut för mig. Andromeda, Fast Car/ Slow Traffic med Jams basist, Grasp and Still Connect, alla tjusiga, inte ensamma, med två minuter i snitt hinner man klämma in ganska många låtar. Ett par instrumentala låtar känns i vägen tycker jag (vad är det med instrumentallåtar nuförtiden? Är det nån trend på gång? Har Paul Weller snackat med Teddybears?) men över hela skapelsen ligger en härlig energi.För att citera Weller själv; Get your face of Facebook switch off your phones och spela en bra skiva istället som omväxling. Denna!

4/5

Fredrik Hellström

Samlingsplatta – Twistin´ Rumble Volume 1 TR Records USA

Den här ny utgivna samlingen med 50-60 tals garage, exotica och allmänt vainsinne är mycket långt ifrån mainstream och hit liste musik.

Det här är inget som du kan ha som bakgrundsmusik, den är alltför påträngande för det. Som titeln säger så är det något som passar till en hyfsat högljudd fest eller varför inte på en bar där man vill att folk ska dricka och inte prata alltför mycket.

En del skrik till musiken får man dock räkna med men det är för att de blir på gott humör.

3/5

Duck and Cover - The Pasadena recordings (Heptown/Border)

Danmark är helt klart ledande i Norden vad det gäller intressanta, spännande band. Det finns en hel uppsjö av dem nu och flera av dem släpps på Heptown records i Lund.

Duck and covers debut låter som det skulle vara inspelat 1952, och det är det som är meningen också. De åkte helt enkelt till en studio i Kalifornien där all utrustning och personal är vintage och ljudet därefter. Det är inspelat live, rakt in i mixern och ut på andra sidan. - Färdigt o klart, precis som man gjorde "back in the days".

Det är äkta roots country som Patsy Cline, Hank Williams eller Wanda Jackson. Att de sedan dessutom gör en cover på Wanda jacksons "Funnel of love", en av de bästa låtar som gjorts, är skäl nog att köpa skivan.

4/5

Johan Stenström

Hipbone Slim & The Kneetremblers - The Kneanderthal Sound Of.... (Voodoo Rhythm)

Den ständigt aktive Hipbone Slim aka Sir Bald Diddley och hans Kneetremblers är åter aktuella med en ny platta. De har gjort en platta med lite annorlunda sound än deras förra och tagit bort de lite österländska klangerna ur sinrockabilly och lagt till lite country, surf och blues istället. Men det görs med finess så plattan blir aldrig spretig, utan deras enkla men effektiva rock känns genuin och lagom elak. Låten "Primitive Rock" tycker jag beskriver deras sound och plattan på ett bra sätt.

4/5

Janne Falk

John Butler Trio / April Rising (Be-cause / Warner)

Den australiensiske multiinstrumentalisten är tillbaka med ny platta efter två år. Den förra, Grand National, sålde trippel platina och uppskattades varmt av undertecknad. Till denna nya skiva har John sökt sina genetiska rötter och reflekterar över detta i texterna. Singeln "One Way Road" har stora möjligheter att bli en riktig radioplåga. Tunga "Take Me" och suggestiva "Too Look Like You" är också stora favoriter. Liksom på förra plattan rör han sig i världsmusikens alla vrår för att sedan blanda upp det med den västerländska rock- och bleustraditionen kryddat med lite röd het chilipeppar. Och den distade banjon dyker upp när man minsta anar det. Bara det...!

4/5

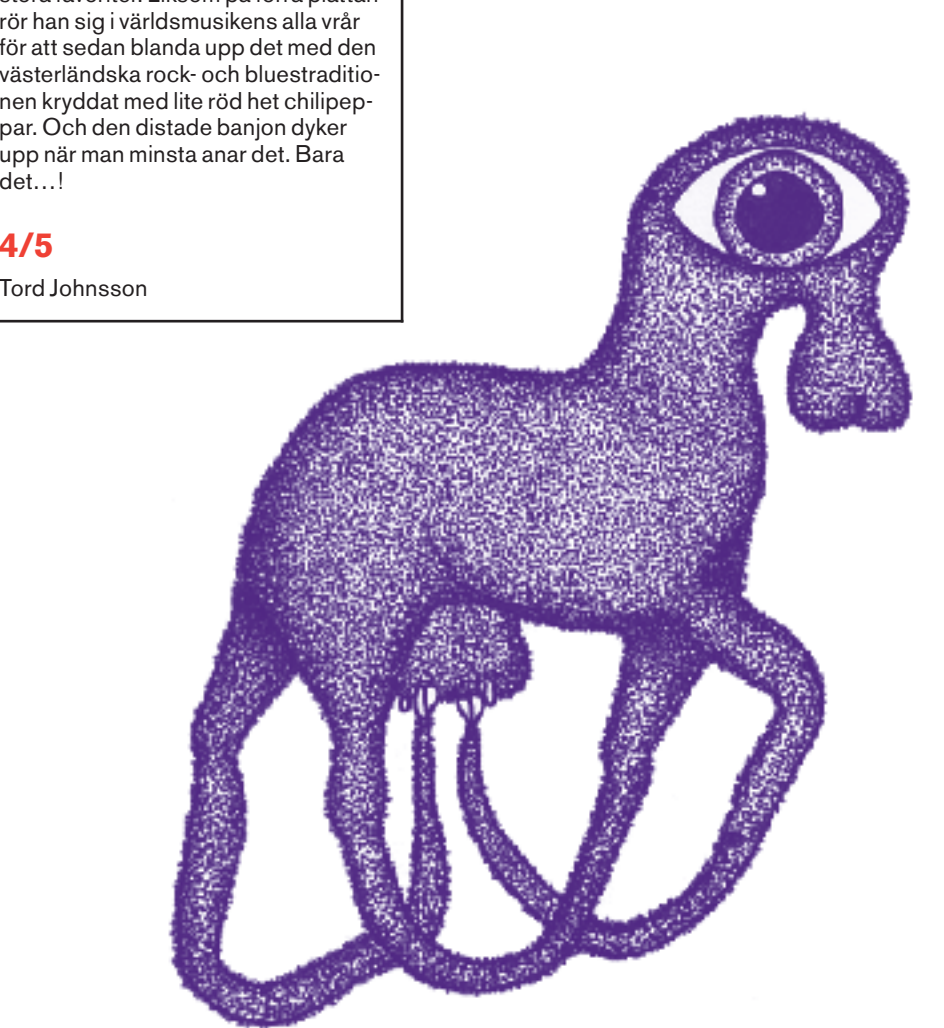
Tord Johnsson

Joanna Newsom / Have One On Me (Drag City)

För dig som ännu inte bekantat dig med Joanna Newsom borde det vara hög tid. Joanna spelar harpa, sjunger och skriver låtar. Det är lite så här jag förväntar mig att musiken ska låta den dag jag kommer till himlen, även om man ibland kan skymta svans och små horn i pannan på henne. Det är inte direkt någon up-tempo musik som serveras bland dessa arton låtar, och det skall erkännas att det kan bli lite för mycket av det goda, men i lagoma doser är det alldeles utmärkt slappna-av-i-soffan-med-en-god-bok-musik. Rekommenderas!

4/5

Rosenkavaljeren

opera av Richard Strauss
libretto Hugo von Hofmannstahl
ett gästspel från Theater Vorpommern

Premiär 21 maj

BILJETTER 040-20 85 00, 0775-700 400
www.malmoopera.se

FÄRDIG GRÄSMATTA

från **25:-**
per kvm exklusive frakt

Men vi har gräsfrö också, förstås...

Köp direkt på www.skanefro.se

Skånefrö AB
www.skanefro.se

Humor

Irene-Gren

Hej Irene.
Jag tycker du har sådan skön och ledig vardagsstil. Nu är det ju konstrunda i regionen och därför undrar jag naturligtvis om du ska ut på konstrundan. Och i så fall: tar du kvasten eller din rostiga automatväxla- de Ford Granada med slitet vinyltak och skramlande ventiler?

Tack ska du ha, det var vänligt sagt.
Nä, jag hatar konst. Men jag har en kollega, Yvonne, som gör änglar i läder i sitt garage i Degeberga. Därför måste jag dit och glo på dom annars blir hon lessen. Men hon brukar bjuda på folköl och landgång så det bler nog bra. Jag ska dit med Arne som bor på äldreboendet Livslusten där jag jobbar, han brukar köpa ett par styckna för han gillar att tugga på dom.Jag tar bussen.

Kära Hjärtanes!

Kära Kära Hjärtanes.

Jag har ett litet problem. Jag är en kvinna som har börjat dejta män på dejtingsajter på nätet. Men proble- met är att de ser inte alltid ut som man föreställer sig, ja inte alls om man ska vara riktigt ärlig. En del är riktigt trevliga och så men man blir ju lite kräsen när man har så mycket att välja på. Hur ska man göra för att hitta sin George Clooney på nätet?

Fundersam och kräsen

Kära Fundersam och kräsen! Här känns det som att det faktiskt är läge att rannsaka sig själv. Hur ser du själv ut om man får fråga? Om du nu måste ragga på nätet kan du ju inte vara så mycket att hänga i julgrä- nen själv! Inse att ni nätdejtare är överblivet, skadat gods och får finna er i att ta det som blir över, precis som du har blivit. Men jag är fullt övertygad om att om du bara är dig själv kommer du att hitta en osli- pad diamant, som precis som du kanske inte har det fördelaktigaste yttret men kan bli den rätte för dig! PS. George Clooney är faktiskt inte så himla snygg naken vid närmare syning och som älskare inget att hänga i granen. Tro mig, jag vet! DS.

Kära Hjärtanes!

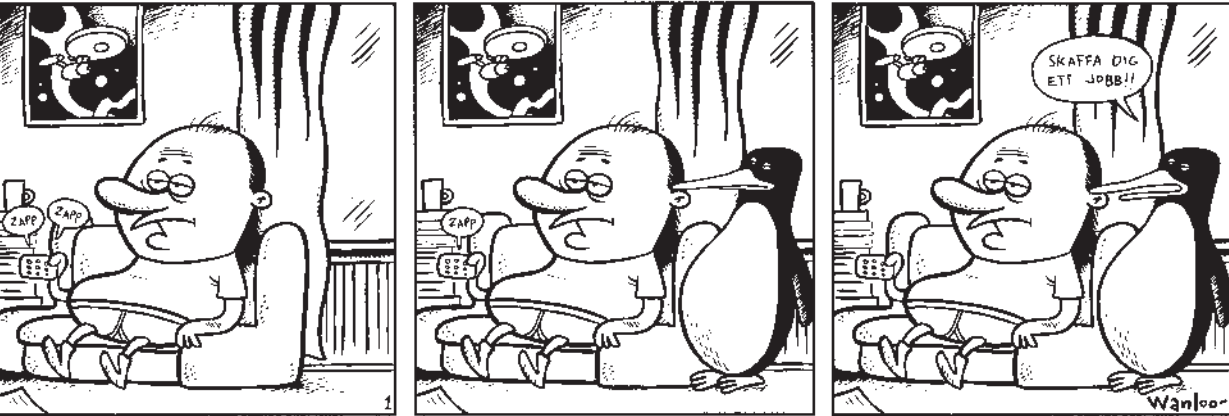
Adi S. analysieren

Två killar, en från Tomelilla och en från Sjöbo, stod och pratade. Den ena sade till den andra:
– Hur går det med övningskörningen?
– Jag var tvungen att sluta!
– Varför då?
– Jo, jag kom till en rondell där det stod 30.
– Jaha!
– Jag körde 30 varv och alla tutade på mig, därefter blev jag utsparkad från körskolan.
– Då måste du ha räknat fel!

Analys:
Es ist alles klar zum diesem exempel zu der schülung im matematisch im Schwedische schüle bist alldedes im den Landsbügd verkacktt! Es ist sehr möglich zu den Führerschülen rechnung einbegrif- fen im ausbildung inkludieren sollen. Alles zum alles bin Ich von den niedrigen standart sehr geklämt.

Auf wunderschön wünshen ihren A. Schicklgrüber

BOOKSTAVLIGT TALAT.

Asturalien.
Asså mussen han träffa en ny snubb som e typ skit rik. Han har fått me oss po resa i två veckor ti astura- lien. De e ett konstigt ställe. Allt e typ oppåner lixom. Minsta lilla jävla kryp e döds farit. Ser man en A sen e typ allt skit döds farit här i asturalien. Man tror att man ska trilla å hela tiden. Komma å spränga bort den. Å du kan ente bada i havet för där finns de hajar. Inga sma söta neda utan stora jävlar som sliter dej i stycken bara du doppar tåna i vattnet. Alla djur som finns här e typ värde ns farlaste eller giftlaste. De e konstigt att de bor så mycke folk här. Dom borde ju va döa allihop vi de här lage. Allt e äpp å ner. Ja vill hem!!!
Jack-Åke, ständig praktikant
jack_ake99@hotmail.com

Jack-Åke, ständig praktikant

SIESTA!

HÄSLEHOLM 27-29 MAJ 2010

Röyksopp ^[NO] • **The Hives**

Dinosaur Jr. ^[US] • **Dead Prez** ^[US]

Built To Spill ^[US] • **Mew** ^[DK]

Teddybears • **Thåström**

bob hund • **Mustasch** • **Johnossi**

The Radio Dept. • **Timo Räisänen**

Hästpojken • **Kristian Anttila**

Amanda Jenssen • **Familjen**

Stefan Sundström • **Ossler** • **Babian**

Kapten Röd • **The Bear Quartet**

First Aid Kit • **Anna von Hausswolff**

Andreas Tilliander • **[ingenting]**

Monty • **Bruket** • **Satan Takes A Holiday**

Fibes, Oh Fibes! • **Mofeta & Jerre** • **Näääk**

Elias And The Wizzkids • **Sophie Rimheden**

~ Handen på hjärtat 2010 ~

Mattias Alkberg + Nerverna • **Invasionen**

Name The Pet • **Cristian Dinamarca**

Abednego Stands Tall • **Intohimo**

Jesaiah • **Gaby & The Guns** • **KNDVGN**

Fler band tillkommer...

Biljetter & information
www.siestafestivalen.se

HÄSLEHOLMS KOMMUN

XLI NORINSON & PERSSON

KVÄLLSPOSTEN

NorraSkåne

HÄSLEHOLM MILJÖ AB

Skåne mejerier

Sparbanken 1826

WRO

KLUGER

naz PRODUCTIONS

GÖR KONST AV DIN BILD - GÖR BILD AV DIN KONST

PROFESSIONELLA UTSKRIFTER AV KONSTVERK TILL UTSTÄLLNINGAR

Digigrafi

Canvas

Fondvägg

Fine Art Print

Hahnemühle

Fotoförstoring

Giclée tryck

Tygvägg

Fotorestaurering

Färgkalibrering

erland lundin
070 - 300 41 97
erland@ddj.se
när passionen tar över

Certified Digigraphie Provider
Innebär att jag använder godkända skrivare, pigmenterat bläck och syrefritt papper som uppfyller kriterierna för äkta arkivbeständig Digigrafi.

Per Helsas Gård Ystad

Skaparkraft från Österlen!

Många konstnärer och konsthantverkare bor och verkar på Österlen och så här års skapas det mycket inför årets konstrunda som går av stapeln under påskveckan.
Vi på Österlens Kraft bidrar gärna till skaparkraften genom att leverera el.
Ta kontakt med oss om du vill byta elbolag eller om du har några frågor angående ditt elavtal.

ÖSTERLENS KRAFT

DEN LOKALA KRAFTEN
www.osterlenskraft.se 0414 - 285 60

MÅSEN

SPELAS PÅ HIPPI T.O.M. 12 MAJ 2010

AV ANTON TJECHOV

STUDENTPRIS 100:-
ORDINARIE PRIS 210 KR

MALMÖ STADSTEATER
040-20 86 10 MALMÖSTADSTEATER.SE

LIVE NATION & KB proudly present

ROD STEWART

FLER SITTPLATSER SLÄPPTA!

Malmö Stadion 18 JUNI

KÖP BILJETTER | Live Nation.se, Kulturbolaget.se, Eventim.se samt Eventims callcenter 0771-651 000. Biletnet 70 15 65 65.
Köp dina biljetter på LIVENATION.SE

KB PRESENTERAR I SOMMAR

JOHN FOGERTY
SOFIERO SLOTT HELSINGBORG 5 JULI

KRIS KRISTOFFERSON
KRONOVALLS VINSLOTT ÖSTERLEN 7 JULI

ULF LUNDELL
KRONOVALLS VINSLOTT ÖSTERLEN 21 JULI

STATUS QUO - TÄLTURNE 2010
CITADELLET LANDSKRONA 27 JULI

MELODY GARDOT
TENNISSTADION BÄSTAD 28 JULI

BILJETTINFO OCH FLER KONserter PÅ:
WWW.KULTURBOLAGET.SE

PÅSKKONSTEN ÄR ÖVER OSS!

Lillevångsgatan 18
Simrishamn
0771-22 44 88
nordea.se

Ulrika Österlind
ulrika.osterlind@nordea.se

Är du nöjd med din bank?

Funderar du på att byta bank så kontakta oss! Vi berättar gärna vad Nordea kan erbjuda just dig. Kanske är det betydligt mer än din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Ditt dagliga bröd

Ägg och sill på en skiva
Revhuskavring - där har ni något att bita i!

Café Diana
St.Östergatan 31,
tel. 72821
Malmövägen 9
tel. 0411-72814

Vi försäkrar det du är rädd om.

Sveriges
nöjdaste
kunder –
i år igen!

Smått eller stort, det mesta kan du försäkra hos oss. Enligt Svenskt Kvalitetsindex undersökning har vi dessutom de mest nöjda kunderna av alla försäkringsbolag – för fjärde året i rad.
Vi tackar för förtroendet och passar samtidigt på att hälsa nya kunder välkomna.

dina

Dina Försäkringar
Skåne

Hör 0413-559 790 • Lund 046-590 3110

www.dina.se/skane

Min bank vet vad jag behöver.
Vad vet din?

I mer än 170 år har vi skapat en trygg ekonomisk tillvaro för privatpersoner och företag i din närhet. Vi kan erbjuda dig den lokala bankens flexibilitet och närhet i kombination med den stora bankens styrka och service. Vår ambition är att vara den enda bank du behöver.
Gå gärna in på www.fofspar.se och läs mer.

Färs & Frosta
Sparbank

Kundtjänst 0415-173 00, www.fofspar.se

Den enda bank du behöver.

Från Hav till Bord

Rökeri Butik Servering
0411-527 180

Välkomna till Kåseberga
här finner ni den rökta fisken
och sillinläggningarna
till påskbordet

www.kaseberga-fisk.se

KIVIKAS

GÅRDSBUTIK
FRUKT & MUST
CAFÉ & KRUKOR
TAGEL & TYG

ALLA LOV & HELGDAGAR : 11 - 17
FRÅN MIDSOMMAR ALLA DAGAR

KONSERT | TEATER | FILM | PICKNICK

www.victoria.se

BILJETTER: WWW.VICTORIA.SE, MALMÖ SKIVHANDEL, FOLK Å ROCK, ALTERNATIVT 0771- 477070

**PORSLINS
NEGRER**
EN POETISK THRILLER OM MAKT
AV DENNIS MAGNUSSON
REGI DENNIS SANDIN

Spelas just nu på
Bredgatan 3, Lund
Vuxenproduktion
från 15 år

"...genomgående
välregisserad och
välspelad
ensemblen
...Intressant dynamik
uppstår mellan de
olika lagren i
berättelsen..."
Malina Arvas,
numm.se

Manteatern

BILJETTER: www.kulturcentralen.nu, 040-10 30 20 & bokning@manteatern.se INFO: www.manteatern.se, 046- 18 98 99

Är det någon som är intresserad?

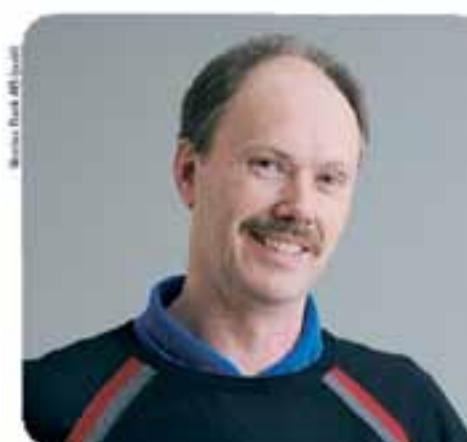
På grund av kommande flytt behöver jag mer utrymme i min ateljé.

Det är oljor, grafik, teckningar och annat som jag måste sälja.

Många till ett pris som är det halva mot katalogens.

Ring innan du kommer: 0414-124 23, 0705 575 99 71.

Leif Nelson

Stortorget 13
Ystad
0771-22 44 88
nordea.se

Bengt-Åke Bengtsson 0411-744 46
bengt-ake.bengtsson@nordea.se

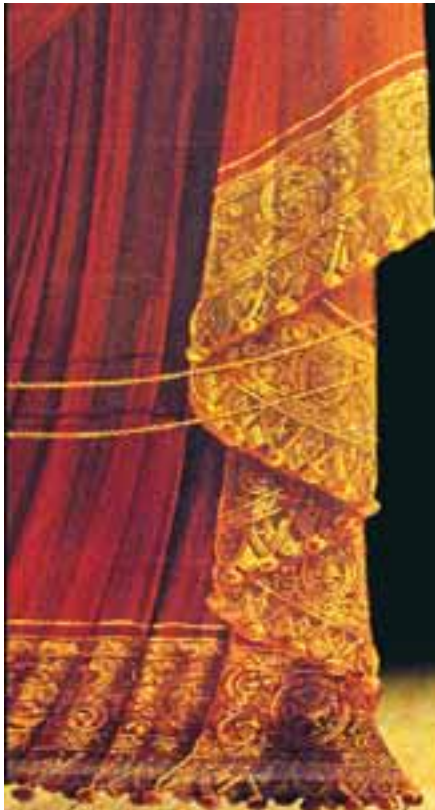
Är du nöjd med
din bank?

Funderar du på att byta bank så
kontakta oss! Vi berättar gärna
vad Nordea kan erbjuda just dig.
Kanske är det betydligt mer än
din nuvarande bank?

Gör det möjligt

Nordea

www.nyaupplagan.se

YSTADS OPERA FESTIVAL

5-11 JULI 2010

Aktuell info finns på www.ystadsoperafestival.se

Ystads Operafestival är ett samarrangemang med Ystads kommun som huvudarrangör. Festivalen genomförs med stöd från Sparbanken Syds stiftelse.

Sparbanken Syds
stiftelse

YSTADS
KOMMUN

Foto: Nils Bergendal

27 mars - 16 maj

Utan titel

Bo Siesjö, en passionerad konstlärare som är bosatt i Skåne, började samla konst redan på 50-talet. Under senare år har han satsat allt mer på den svenska samtidskonsten och han äger i dagsläget över 200 konstverk av svenska konstnärer. Utställningen Utan titel presenterar hans svenska samling som innehåller många guldkorn! Deltagande konstnärer är bl a Ola Billgren, Cecilia Edefalk, Viktor Kopp, Eva Löfdahl, Truls Melin, Ulrik Samuelsson, Sigrid Sandström, Astrid Svangren, Magnus Wallin...

Tis - fre: 12-17 Lör - sön: 12-16

Under påskhelgen extra öppet fre - mån: 10-18

0411 - 577 285

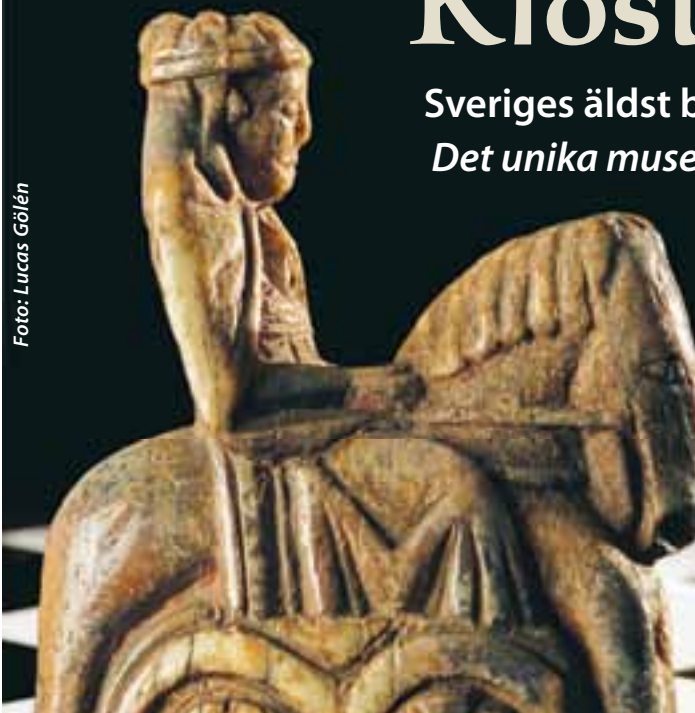
www.konstmuseet.ystad.se

Ystads konstmuseum

YSTADS
KOMMUN

Tis-fre 12-17, Lör-sön 12-16 Tel +46 (0)411-577285 Fax +46 (0)411-19107
www.konstmuseet.ystad.se St. Knuts torg SE 271 80 Ystad

nm

Klostret i Ystad

Sveriges äldst bevarade kloster från medeltiden
Det unika museet med upplevelser för alla sinnen

Klostret i Ystad S:t Petri Kyrkoplan
0411-577 286 www.klostret.ystad.se
Mån-fre: 10-17 Lör-sön: 12-16

Samverkan med www.kulturhistorien.se
Ystad & Österlen

De vackra trädgårdarna
Det trevliga caféet
Den spännande museibutiken

Makten och Heligheten
- om Danmarks medeltid
med Klostret som utkikstorn

Frälset under klosterkyrkan

YSTADS
KOMMUN

Foto: Lucas Gölen